পঞ্চম অধ্যায়

৫.০০ তোলনি বিয়াৰ পৰিৱৰ্তন আৰু প্ৰাসংগিকতা

আৰম্ভণি ঃ

সংস্কৃতি বোঁৱতী নদীৰ দৰে গতিশীল। সময়ৰ লগে লগে ঘটা সমাজ আৰু সংস্কৃতিৰ পৰিৱৰ্তন এক স্বাভাৱিক প্ৰক্ৰিয়া। এখন স্থিতিশীল সমাজে নতুন ৰূপ পৰিগ্ৰহ কৰিব নোৱাৰে, স্থিতিশীল সমাজ সদায় মৃত্যুমুখী। এখন সমাজে বিৱৰ্তনৰ মাজেৰে গতি কৰাৰ লগে লগে সমাজৰ বিভিন্ন দিশত বিভিন্ন ধৰণৰ পৰিৱৰ্তন পৰিলক্ষিত হয়। সামাজিক অৱস্থাৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত গঢ়ি উঠা সংস্কৃতিৰ পৰিৱৰ্তনো সমাজ পৰিৱৰ্তনৰ লগে লগে হোৱা নতুন ৰূপ চকুত পৰা ধৰণৰ হয়। সময়ভেদে মানুহৰ ৰুচি-অভিৰুচি, জীৱন ধাৰণ প্ৰণালী, সামাজিক লোকাচাৰ বা ৰীতি-নীতি, ভৌতিক সংস্কৃতি আৰু লোক পৰিৱেশ্য কলাসমূহতো পৰিৱৰ্তন ঘটি আহিছে। সাংস্কৃতিক পৰিৱৰ্তনসমূহে লোকজীৱনত অলক্ষিতে প্ৰৱেশ কৰে। সংস্কৃতিৰ সকলো দিশতে এই পৰিৱৰ্তন বিচাৰি পোৱা যায়। সামাজিক জীৱনত এজন ব্যক্তি বা এটা পুৰুষে লাভ কৰা জ্ঞান, অভিজ্ঞতা, ৰীতি-নীতিসমূহ পৰম্পৰাগতভাৱে এখন সমাজত জীয়াই থাকে আৰু ই এটা প্ৰজন্মৰ পৰা আন এটা প্ৰজন্মলৈ বাগৰি যায়। এনেদৰে যুগ যুগ ধৰি প্ৰৱাহিত হৈ থকা সংস্কৃতি সময়ৰ সোঁতত কিছু পৰিৱৰ্তিত হৈ আহি কিছু এৰি আৰু কিছু নতুন সংযোগৰ মাজেৰে নতুন ৰূপত আত্মপ্ৰকাশ কৰে।

সমাজ অবিহনে সংস্কৃতিৰ বিকাশ সম্ভৱ নহয় আৰু সংস্কৃতি অবিহনেও সমাজৰ পৰিচয় নাথাকে। এনে পৰিপ্ৰেক্ষিতত সমাজ আৰু সংস্কৃতি অভিন্ন বুলি ক'ব পাৰি। সেয়ে সময়ৰ পৰিৱৰ্তনে সমাজ আৰু সংস্কৃতিত পৰিৱৰ্তন সাধন কৰে। সংস্কৃতিৰ এনে পৰিৱৰ্তন সম্পৰ্কে নবীনচন্দ্ৰ শৰ্মাই উল্লেখ কৰিছে এনেদৰে —*"সাংস্কৃতিক পৰিৱৰ্তন সাংস্কৃতিক স্থবিৰতাৰ পটভূমিতহে অধ্যয়ন কৰিব পাৰি। সংৰক্ষণশীলতাৰ বিৰুদ্ধে পৰিৱৰ্তন সূচিত*

হোৱাৰ গভীৰতাৰ সংযোগতহে সাংস্কৃতিক স্থবিৰতাৰ আভাস পোৱা যায়।”[১] সময়ৰ সোঁতত পৰিৱৰ্তনশীল সংস্কৃতিৰ লগে লগে জনসাধাৰণৰ ৰুচি-অভিৰুচি, জীৱন ধাৰণ প্ৰণালীৰ মাজত পৰিৱৰ্তনৰ আঁচোৰ পৰে। নগৰীয়া বা গ্ৰাম্য যি সমাজেই নহওঁক প্ৰত্যেক মানৰ সমাজ আধুনিকতাৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱিত হৈছে আৰু ইয়াৰ ফলত লোকসংস্কৃতিৰ পৰম্পৰাসমূহৰ কম বেছি পৰিমাণে পৰিৱৰ্তন ঘটিছে।

প্ৰাক্ আহোম যুগ আৰু আহোম যুগৰ শাসন ব্যৱস্থাই অসমৰ সুশৃংখল সামাজিক বাতাবৰণ সৃষ্টিত অৰিহণা যোগাইছিল। এই সময়ছোৱাত অসমৰ স্বাধীন ৰাজ্যসমূহৰ মানুহৰ দৈনন্দিন জীৱন প্ৰণালীক লোকসংস্কৃতিমূলক শিক্ষাই ভালেখিনি নিয়ন্ত্ৰিত কৰি ৰাখিছিল। মানুহৰ জীৱনৰ প্ৰয়োজনীয় কাৰ্যসমূহ সম্পাদনাত প্ৰত্যেকে আহৰণ কৰা ব্যৱহাৰিক অভিজ্ঞতাই মুখ্য ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিছিল। সমাজত উদ্ভৱ হোৱা যিকোনো সমস্যা নিজা গোষ্ঠীৰ বা সম্প্ৰদায়ৰ ভিতৰতে বিচাৰ প্ৰক্ৰিয়াৰে সমাধান কৰা হৈছিল। শৃংখলাবদ্ধ আৰু কঠোৰ অনুশাসনৰ মাজেৰে পৰিচালিত সমাজ ব্যৱস্থাত ৰাইজৰ বিচাৰৰ মাজেৰেই সুসিদ্ধান্তত উপনীত হোৱাৰ পথ প্ৰশস্ত হৈ পৰিছিল, আইন আদালতৰ কাম এই সমাজ ব্যৱস্থাৰ বিচাৰ প্ৰক্ৰিয়াৰ মাজেৰেই সম্পাদন হৈছিল।

১৮২৬ চনৰ পৰা, বিশেষকৈ বৃটিছসকল অহাৰ পিছত অসমৰ প্ৰায় সকলো দিশতে প্ৰভূত পৰিৱৰ্তন পৰিলক্ষিত হয়। বৃটিছৰ শাসন কালত অসমৰ ৰাজনৈতিক, অৰ্থনৈতিক আৰু সামাজিক দিশত আহি পৰা পৰিৱৰ্তনে পৰম্পৰাগতভাৱে চলি অহা অসমৰ সমাজ ব্যৱস্থাৰ কাঠামোত মোক্ষম আঘাত হানিলে। খ্ৰীষ্টান ধৰ্মৰ প্ৰসাৰ আৰু প্ৰচাৰে মানুহৰ মন-সংস্কাৰমুক্ত কৰি বৈজ্ঞানিক দৃষ্টিভংগীৰে সকলো দিশ চালিজাৰি চোৱাত সহায় কৰে। নবীনচন্দ্ৰ শৰ্মাই কোৱাৰ দৰে —*“সময়ৰ সোঁতত পৰম্পৰাৰ পৰিৱৰ্তন ঘটে। তেনেদৰে আধুনিক শিক্ষাৰ সম্প্ৰসাৰণ, দেশ-বিদেশৰ সৈতে সম্পৰ্ক সম্বন্ধ স্থাপন তাতোকৈও গোলকীকৰণৰ প্ৰভাৱৰ হেতু মানুহৰ মন, ৰুচিবোধ, আদৰ্শৰো পৰিৱৰ্তন ঘটা স্বাভাৱিক।”*[২]

বিজ্ঞান প্ৰযুক্তিৰ উন্নতি আৰু ইয়াৰ ব্যৱহাৰ, স্বাস্থ্যখণ্ডৰ উন্নতি তথা উদ্যোগ বাণিজ্যৰ উন্নতিয়ে সমাজ জীৱনলৈ অনা সুবিধাসমূহে নগৰীয়া জীৱনৰ লগতে গ্ৰাম্য জীৱনকো প্ৰভাৱিত কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। ফলত গাঁৱৰ বোকা-পানীৰ জীৱনতকৈ মানুহবোৰ লাহে

লাহে বস্তুবাদী পৃথিৱীখনলৈ আকর্ষিত হোৱাটো স্বাভাৱিক। গাঁৱৰ সমাজ ব্যৱস্থাত আহি পৰা পৰিৱৰ্তনৰ ঢৌৰ বাবে ব্যক্তিকেন্দ্রিকতাৰ আগমন ঘটিল আৰু লাহে লাহে পাশ্চাত্যৰ আদৰ কায়দাৰ অনুসৰণ আৰু অনুকৰণৰ মাজেৰে এক মিশ্রিত সংস্কৃতিৰ গঢ় লোৱাত সহায় কৰিলে। তথ্য প্রযুক্তিৰ উন্নতিৰ লগে লগে যোগাযোগ ব্যৱস্থাৰো উন্নতি ঘটিছে, যাৰ ফলত বিশ্বৰ ইমূৰৰ পৰা সিমূৰলৈ মানুহে সম্পর্ক গঢ়িবলৈ সুবিধা পাইছে। গোলকীকৰণ বা বিশ্বায়নৰ ফলত এতিয়া পদে পদে মানুহ সমগ্র বিশ্বৰ সতে সংযোজিত হৈ থাকে, সমগ্র পৃথিৱীখন এখন সৰু গাঁৱৰ ধাৰণালৈ পর্যবসিত হৈছে। নবীন চন্দ্র শৰ্মাই এই সম্পর্কে উল্লেখ কৰিছে— *"গোলকীকৰণ বা বিশ্বায়ন (Globalisation)ৰ অর্থ হৈছে আন্তর্জাতিক একত্রীকৰণ। এক সামাজিক প্রক্রিয়া আৰু ইয়াৰ উদ্ভৱ হৈছে উৎপাদন, আদর্শ আৰু সংস্কৃতি সম্পর্কীয় জাগতিক দৃষ্টিভংগীৰ পৰা।"*[৩] গোলাকীকৰণৰ ফলত বিশ্বৰ দেশবোৰৰ মাজত পাৰস্পৰিক সহযোগিতা বৃদ্ধি পাইছে আৰু ইয়াৰ ফলত সাংস্কৃতিক আদান-প্রদানো সম্ভৱ হৈছে। গোলকীকৰণৰ ফলত সৃষ্টি হোৱা তীব্র প্রতিদ্বন্দ্বিতামূলক বজাৰে ব্যক্তিৰ জীৱন-প্রণালী, বিচাৰ-ধাৰা, ৰুচি-অভিৰুচি, খাদ্যাভ্যাস, পোচাক-পৰিচ্ছদ আদি সর্বদিশতে চকুত পৰা পৰিৱৰ্তন সাধন কৰিছে। বিশ্বায়নে বৃহৎ জাতি জনগোষ্ঠীৰ পৰা ক্ষুদ্র জাতি-জনগোষ্ঠীৰ সকলো শ্রেণীৰ লোকৰ জীৱনক চুই গৈছে। গ্রাম্য সমাজ ব্যৱস্থাত পৰা গোলকীকৰণৰ প্রভাৱৰ ফলত পৰম্পৰাগত আচাৰ-অনুষ্ঠান, উৎসৱ-পার্বণ তথা জীৱন ধাৰণ প্রণালীত আমূল পৰিৱৰ্তন ঘটাইছে। অসমীয়া লোকসংস্কৃতিত গুৰুত্বপূর্ণ স্থান অধিকাৰ কৰি অহা জন্ম-মৃত্যু-বিবাহ সম্পর্কীয় লোকাচাৰ আৰু লোকবিশ্বাসসমূহত চকুত পৰা পৰিৱৰ্তন সাধন হৈছে। এই পৰিৱৰ্তনে অসমীয়া সমাজ জীৱনত অতীতৰ পৰা পৰম্পৰাগতভাৱে প্রচলন হৈ থকা তোলনি বিয়া খনৰ সর্বদিশতে প্রভূত পৰিৱৰ্তন ঘটাইছে।

৫.০১ তোলনি বিয়াৰ পৰিৱৰ্তন ঃ

সমাজ আৰু সংস্কৃতিত পৰিৱৰ্তনৰ লগে লগে পৰম্পৰাগত আচাৰ-নীতিসমূহৰ পৰিৱৰ্তন হোৱাটোও স্বাভাৱিক। পৰম্পৰাগতভাৱে অসমীয়া সমাজত পালন কৰি অহা তোলনি বিয়াখন এটি নাৰীকেন্দ্রিক অনুষ্ঠান হিচাপেই চিনাকি আছিল যদিও বৰ্তমান ইয়াত পুৰুষৰ অংশগ্রহণ লক্ষ্যণীয় দিশ। তোলনি বিয়াখনৰ মূল উদ্দেশ্যক গুৰুত্ব নিদি বৰ্তমান ইয়াৰ

বাহ্যিকতাৰ ওপৰত সৰ্বাধিক গুৰুত্ব প্ৰদান কৰা হৈছে। অসমৰ ভালেমান জনগোষ্ঠীয়ে আগতে তোলনি বিয়া পতা নাছিল, বৰ্তমান তেওঁলোকেও এই তোলনি বিয়াখনৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত হোৱা দেখা যায়। লোকাচাৰসমূহত বিশেষ গুৰুত্ব নিদিলেও তোলনি বিয়াখনৰ মাধ্যমেৰে ঘৰত এটা জাকজমকীয়া অনুষ্ঠান পতাৰ প্ৰৱণতা গা কৰি উঠাটো বিশেষভাৱে লক্ষ্যণীয়। সমগ্ৰ অসমত তোলনি বিয়াখনলৈ এটা পৰিৱৰ্তনৰ ঢৌ আহিছে। বৰ্তমান তোলনি বিয়াখন এটা উৎসৱৰ আহিলা স্বৰূপ হৈ পৰিছে। এই পৰিৱৰ্তনবোৰ নামনি অসমৰ প্ৰায়বোৰ জিলাত প্ৰচলিত তোলনি বিয়াৰ ক্ষেত্ৰতো ব্যতিক্ৰম নহয়। এটা সময়ত অসমীয়া সংস্কৃতিত লোকাচাৰ আৰু গীত-পদৰ ক্ষেত্ৰত বিশেষ অৰিহণা যোগোৱা তোলনি বিয়াখনে আগৰ ৰংৰূপ প্ৰায় হেৰুৱাই পেলাইছে। তোলনি বিয়াখনলৈ অহা বিভিন্ন দিশৰ পৰিৱৰ্তনবোৰ আলোচনাৰ সুবিধাৰ্থে তলত দিয়া ধৰণে ভাগ কৰি ল'ব পাৰি —

৫.০১.১	ঃ	লোকাচাৰৰ পৰিৱৰ্তন
৫.০১.২	ঃ	লোকবিশ্বাসৰ পৰিৱৰ্তন
৫.০১.৩	ঃ	সময় আৰু স্থানৰ পৰিৱৰ্তন
৫.০১.৪	ঃ	বিয়াগীত পদৰ পৰিৱৰ্তন
৫.০১.৫	ঃ	বিয়াঘৰৰ সাজসজ্জাৰ পৰিৱৰ্তন
৫.০১.৬	ঃ	খাদ্যসম্ভাৰৰ পৰিৱৰ্তন
৫.০১.৭	ঃ	সাজপাৰ আৰু আ-অলংকাৰৰ পৰিৱৰ্তন
৫.০১.৮	ঃ	উপহাৰ প্ৰদানৰ পৰিৱৰ্তন
৫.০১.৯	ঃ	সজুলি তথা বয়-বস্তুসমূহৰ পৰিৱৰ্তন
৫.০১.১০	ঃ	নিৰ্দোষ ধেমালিৰ পৰিৱৰ্তন

৫.০১.১ ঃ লোকাচাৰৰ পৰিৱৰ্তন ঃ

আধুনিক শিক্ষাৰে শিক্ষিত পিতৃ-মাতৃয়ে এতিয়া দহ-এঘাৰ বছৰ বয়সতে তোলনি হোৱা নিজৰ কন্যা সন্তানক কোনো নীতি-নিয়মৰ মাজত আৱদ্ধ কৰি ৰাখিব নিবিচাৰে। প্ৰথম চাৰিদিন কিছু পৃথকে ৰখাৰ পোষকতা কৰিলেও আগৰদৰে মাটিত খেৰৰ বিচনা পাতি দিয়া, বিচনাৰ সন্মুখত দুণৰি ৰখা, মূৰ শিতানত কটাৰী বা আন লোহাৰ অস্ত্ৰ ৰখাৰ দৰে ব্যৱস্থাবোৰ

পৰিহাৰ কৰি এটা আছুতীয়া কোঠাৰ বিচনাত স্বাভাৱিকভাৱে থাকিব দিয়ে।

তোলনি হোৱাৰ প্ৰথম চাৰিদিন মূৰ ফণিওৱা, কাপোৰ সলোৱা, নখ কটাৰ ক্ষেত্ৰত থকা বিধি নিষেধো বহুতে মানিব নোখোজে। চাৰিদিনলৈ গা নোধোৱাকৈ থকাৰ নিয়মো প্ৰায় নোহোৱা হৈছে। এতিয়া ছোৱালীজনীয়ে প্ৰত্যেকদিনাই গা-পা ধুই লেতেৰা কাপোৰ কানি সলাই মূৰ ফণিয়াই অতি পৰিষ্কাৰ হৈ থাকে। আগতে ঘৰৰ ভিতৰতে ছোৱালীজনীয়ে নিত্য নৈমিত্তিক কৰ্মবোৰ কৰাৰ যি নিয়ম আছিল, সেই নিয়মৰ প্ৰায় বিলুপ্তি ঘটিছে। এতিয়া ছোৱালীজনীক গা ধোৱা ঘৰ তথা পায়খানা ব্যৱহাৰৰ পূৰ্ণ স্বাধীনতা দিয়া হৈছে। এটা সময়ত ৰক্তস্ৰাৱৰ পৰিমাণ বৃদ্ধি পালেও ছোৱালীজনীয়ে কাপোৰ সলোৱাৰ কথা ভাৱিব পৰা নাছিল, বৰ্তমান পৰিষ্কাৰ পৰিচ্ছন্নভাৱে থকাৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিয়া হৈছে আৰু চেনিটাৰি পেডৰ ব্যৱহাৰৰ কথা ছোৱালীজনীক শিকাই দিয়া হৈছে।

তোলনি হোৱা ছোৱালীজনীৰ ক্ষেত্ৰত বিশেষ বাধা নিষেধ প্ৰচলিত আছিল। আগদিনা ৰজঃস্বলা হোৱা ছোৱালীজনীয়ে পিছদিনা জ্যোতিষীয়ে গণনা কৰি নিদিয়ালৈকে একোৱে খাব নোৱাৰিছিল। গণনাৰ পিছত ফলাহাৰহে কৰিব পাৰিছিল। ফলৰ ভিতৰত কল খোৱা একেবাৰে নিষেধ আছিল। তদুপৰি জুইত তপতোৱা গাখীৰ বা আন খাদ্য গ্ৰহণ কৰিব দিয়া নহৈছিল। ৰান্ধনী ঘৰৰ পৰা অহা ৰন্ধা ভাত আঞ্জাৰ গোন্ধত ভোকত আতুৰ সৰু ছোৱালীজনীয়ে কান্দিব লগা পৰিস্থিতিৰো উদ্ভৱ হৈছিল। বৰ্তমান এনে বাধা নিষেধৰ গুৰুত্ব কমি আহিছে। ছোৱালীজনীৰ ইচ্ছানুযায়ী খোৱা খাদ্যৰ যোগান ধৰা হয়। বহুতে ফলাহাৰৰ ওপৰত অধিক গুৰুত্ব দিলেও এসাঁজ হ'লেও ভাত খাবলৈ দিয়াৰ পোষকতা কৰা দেখা যায়। তদুপৰি ব্ৰেড, কেক, বিস্কুট জাতীয় বস্তুবোৰো খাব দিয়ে। সৰু ছোৱালীজনীৰ দৈহিক পৰিৱৰ্তনৰ এই সন্ধিক্ষণত পুষ্টিকৰ আহাৰৰ প্ৰয়োজন সৰ্বাধিক, সেয়ে পুষ্টিকৰ আহাৰ খাবলৈ দিয়াৰ ক্ষেত্ৰত সকলোৱে বিশেষ দৃষ্টি ৰাখে। অৱশ্যে গ্ৰাম্য সমাজৰ বহুতেই এতিয়াও খোৱাৰ ক্ষেত্ৰত ফলাহাৰকহে আগস্থান দি আহিছে। তোলনি বিয়াৰ নীতি নিয়মবোৰ যথেষ্ট শিথিল হৈ আহিলেও পৰম্পৰা আৰু সংস্কাৰক একেবাৰে এৰি নিদি নতুন দৃষ্টিভঙ্গীৰে গাঁৱলীয়া সমাজখনে তোলনি বিয়াৰ লোকাচাৰৰ এক সংমিশ্ৰিত সংস্কৃতি গঢ়ি তুলিছে বুলি কব পাৰি।

ছোৱালীজনীক অস্বাস্থ্যকৰ পৰিৱেশত ৰখাৰ সলনি গাঁও বা চহৰ সকলোতে এটা

স্বাস্থ্যকৰ পৰিৱেশত ৰখাৰ ওপৰত সৰ্বাধিক গুৰুত্ব দিয়া হয়। দৈনিক গা ধোৱা, কাপোৰ সলোৱা, বিচনাত শুবলৈ দিয়া প্ৰভৃতি নিয়মবোৰ গাঁৱলীয়া সমাজখনে লাহে লাহে মানি ললেও আছুতীয়া কোঠাত ৰখা আৰু পুৰুষক চাবলৈ নিদিয়াৰ পৰম্পৰাটো এতিয়াও ধৰি ৰাখিছে। চহৰত যিসকলে এই নিয়মবোৰ কৰে, তেওঁলোকৰ বহুতে আন পুৰুষক ওচৰ চাপিব নিদিলেও ছোৱালীজনীৰ নিজৰ দেউতাক বা ভায়েক ককায়েকহঁতক সেই কোঠাত সোমোৱাত আপত্তি নকৰে।

চাৰিদিনৰ দিনা নৈ বা পুখুৰীৰ পৰা পানী তুলি অনা নিয়মটোও বহুত শিথিল হৈছে। গ্ৰামাঞ্চলত নৈ বা পুখুৰীৰ পৰা পানী আনি গা ধুৱালেও নিয়মটো কৰি ছোৱালীজনীক পুনৰ স্নানাগাৰত গা ধুই অহাৰ সুবিধা কৰি দিয়া হয়। চহৰাঞ্চলত পানীৰ নল, দমকল বা কুৱাৰ পৰা পানী তুলি আনি সুবিধা পালে এটা কলপুলি পুতি তাত গা ধুওৱাৰ নিয়মটো কৰা হয়। প্ৰথম ঋতুস্ৰাৱ হোৱাৰ পৰা চাৰিদিনলৈ ঘৰৰ ভিতৰত ছোৱালীজনীক ৰাখি চাৰিদিনৰ দিনা ওচৰ চুবুৰীয়াৰ আয়তীসকলৰ সহযোগত গা ধুওৱা নিয়মটো গ্ৰামাঞ্চলত কিছু পৰিমাণে আছে। কিন্তু চহৰাঞ্চলত চাৰিদিন স্বাভাৱিকভাৱেই ঘৰত থাকিব দি চাৰিদিনৰ দিনা ঘৰৰ তিৰোতাখিনি আৰু আত্মীয় দুই এগৰাকীয়ে মিলি ছোৱালীজনীক গা ধুওৱাৰ অনুষ্টুপীয়া অনুষ্ঠান এটা কৰা হয়।

জননী বা জপা থোৱা প্ৰথা গাঁও অঞ্চলত এতিয়াও আছে যদিও আগৰদৰে নীতি-নিয়মৰ মাজেৰে জপাটো থোৱা নহয়। যাৰ ঘৰত জপাটো ৰাখিব তেওঁক মৌখিকভাৱে বা ফোনৰ জৰিয়তে কৈ থোৱা হয় আৰু বিয়াৰ দিনা তেওঁলোকে জপাটো লৈ আহে। বহু ঠাইত জপা ননাকৈও বিয়াখন পতাৰ পৰম্পৰা আৰম্ভ হৈছে। বিয়াৰ আগদিনাখন সমূহীয়াভাৱে আখৈ ভজাৰ দৃশ্য এতিয়া দুৰ্লভ। কইনাঘৰত অলপ আখৈ ভাজি বা কিনি আনি কেৱল আখৈৰ ব্যৱহাৰৰ নিয়মটোহে কৰা হয়, তাৰ সলনি মুড়িৰ প্ৰচলন হোৱা দেখা যায়। চহৰাঞ্চলত মুড়িৰ ব্যৱহাৰো নাই, কেৱল অলপ মাহ-প্ৰসাদৰহে আয়োজন কৰা হয়। অৱশ্যে গাঁও অঞ্চলত কইনাজনীক বেইৰ তলত ধুওৱা, পিঠাগুড়ি বা সেন্দূৰ সানি তিৰোতাবোৰে নিৰ্দোষ ধেমালি কৰাৰ পৰম্পৰাৰ এতিয়াও লোপ পোৱা নাই।

গণনা চোৱা, পৰাচিত হোৱা, দান-দক্ষিণা দিয়াৰ দৰে নীতি-নিয়মসমূহৰ ক্ষেত্ৰত

যথেষ্ট এৰাধৰা কৰা দেখা যায়। গণনাই কোৱামতে সকলো কথা বিশ্বাসত লৈ সেইবোৰ কাৰ্যত পৰিণত কৰাৰ ক্ষেত্ৰত সকলো মানুহ সহমত হোৱা দেখা নাযায়। অৱশ্যে তাৰ মাজতো কিছুসংখ্যকে এই নীতি-নিয়মখিনি সাধ্যানুসাৰে কৰিবলৈ চেষ্টা কৰে। গাঁৱত লাহে লাহে চহৰীয়া মানসিকতা বৃদ্ধি পোৱা তথা সচেতন মাতৃসমাজৰ দূৰদৰ্শিতাৰ বাবে তোলনি বিয়াত নীতি-নিয়ম শিথিল হৈছে যদিও বিয়াখনৰ পৰম্পৰা সমাজৰ এৰাব নোৱাৰ অনুষ্ঠান হিচাবে চলি আছে।

আজি প্ৰায় দহ বছৰমান আগলৈকে তোলনি হোৱাৰ প্ৰথম চাৰিদিন বাদ দিও ব্ৰত পালন কৰি থকা দিনকেইটাও ছোৱালীজনী ঘৰৰ চাৰিবেৰৰ বাহিৰত ওলাব দিয়া হোৱা নাছিল। বিদ্যালয়ত পঢ়ি থকা ছোৱালী এজনী বহুদিন পাঠ গ্ৰহণৰ পৰা বঞ্চিত হ'ব লগাত পৰিছিল। বৰ্তমান এনে প্ৰথা নোহোৱা হৈছে। গণকে নিৰ্ধাৰণ কৰি দিয়া নিৰ্দিষ্ট দিনকেইটা ছোৱালীজনীয়ে ইচ্ছা কৰিলে ব্ৰত ৰাখিব পাৰে, কিন্তু ঘৰতে আৱদ্ধ হৈ নাথাকে। এইকেইদিন বিদ্যালয়লৈ যোৱাত এতিয়া কোনো বাধা নোহোৱা হৈছে। বৰ্তমান বহুতে ব্ৰত ৰখা বা ব্ৰাহ্মণৰ জৰিয়তে পৰাচিত কৰোৱাৰ ক্ষেত্ৰতো অনীহা প্ৰকাশ কৰা দেখা যায়। তাৰ সলনি ঘৰতে আইনাম পাতি বা মাহ-প্ৰসাদ আগবঢ়াই ছোৱালীজনীক শুচি কৰি লোৱা হয়।

তোলনি বিয়াত চাৰিদিনীয়া গা ধুওৱা পৰ্বটোত ওচৰ-চুবুৰীয়া আয়তীসকলৰ সহযোগিতা অত্যন্ত দৰকাৰী। গ্ৰামাঞ্চলত এতিয়াও ওচৰ চুবুৰীয়াৰ সহযোগতে গা ধুওৱা ৰীতিটো প্ৰচলন থাকিলেও ইয়াৰ আনুষ্ঠানিক নীতি নিয়মসমূহ যথেষ্ট কমি গৈছে। বহুতে ঘৰৰ পৰিয়ালতে এই গা ধুওৱা নিয়মটো কৰে। অৱশ্যে সুবিধা অনুযায়ী ভাল তোলনি বিয়াখন পতাৰ নিয়মটো আগতকৈ বেছি জাকজমক হৈ পৰিছে। নিয়ম নীতি বা পৰম্পৰাগত লোকাচাৰৰ পৰিৱৰ্তে এই বিয়াখনৰ চকুত লগা আয়োজনে এটা নতুন উৎসৱৰ সংযোজনহে ঘটাইছে বুলি ক'ব পাৰি।

৫.০১.২ লোকবিশ্বাসৰ পৰিৱৰ্তন ঃ

লোকাচাৰসমূহৰ লগত লোকবিশ্বাসসমূহ বহু পৰিমাণে জড়িত হৈ থাকে। লোকবিশ্বাসসমূহ মনোজগতৰ বস্তু। মনত খোপনি পুতি থকা শুভাশুভ ধাৰণাই লোকবিশ্বাসসমূহৰ জন্ম দিয়ে। ই সহজে মানুহৰ মনৰপৰা আঁতৰি নাযায়। কিন্তু বৈজ্ঞানিক

দৃষ্টি-ভঙ্গীৰে নতুনকৈ চিন্তা-চৰ্চা কৰিব পৰা মানুহৰ মনৰপৰা তোলনি বিয়াৰ লোকবিশ্বাসসমূহ লাহে লাহে লোপ পাব ধৰিছে। তোলনি হোৱা কেইদিন পুৰুষক দেখিলে বা স্পৰ্শ কৰিলে সেই পুৰুষজনৰ আয়ুস টুটে বুলি কৰি অহা বিশ্বাস এতিয়া নোহোৱা হৈছে। এই কেইদিন ভুত-প্ৰেতৰ উপদ্ৰৱৰ পৰা হাত সাৰি থাকিবলৈ হাতত চুৰি কটাৰী লৈ থকা, ঘৰৰ পৰা উলিয়াই আনি গা ধুওৱালৈকে চকুমুদি থকা, ভৰা গছ-বিৰিখলৈ চোৱাৰ লগত জড়িত লোকবিশ্বাসসমূহ এতিয়া প্ৰচলন নাই বুলিয়েই ক'ব পাৰি। কেঁচুৰাৰ প্ৰতীক হিচাবে কনাই লোৱাৰ যি প্ৰথা সেয়া কিছু পৰিমানে বৰ্তি আছে যদিও কনাইক গা ধুওৱাৰ নিয়মবোৰো পৰ্যায়ক্ৰমে মনা নহয়। ভূত-প্ৰেত বা অন্য লোকৰ কু-দৃষ্টি বা কু-প্ৰভাৱৰ পৰা হাত সাৰিবলৈ হাতত ডোল বা তাবিজ পিন্ধি থকাৰ ব্যৱস্থাও এতিয়া কোনোৱে নকৰে। কল খালে কলংক পায় বুলি যি লোকবিশ্বাস প্ৰচলন আছিল সেয়াও এতিয়া নাইকীয়া হৈছে, এতিয়া পুষ্টিকৰ ফল হিচাবে ছোৱালীজনীক কল খাব দিয়া হয়। বৈজ্ঞানিক ধ্যান ধাৰণাই মনত সৃষ্টি কৰা যুক্তিবাদী চিন্তাই এতিয়া লোকবিশ্বাসসমূহক মানুহৰ মনৰ পৰা আঁতৰাই লৈ যাব ধৰিছে।

৫.০১.৩. তোলনি বিয়াৰ সময় আৰু স্থানৰ পৰিৱৰ্তন ঃ

তোলনি বিয়া এটা নিৰ্দিষ্ট সময়ৰ ভিতৰত শেষ হয়। সাধাৰণতে ওচৰ চুবুৰীয়াৰ সহযোগত চাৰিদিনত পতা চুৱা গা ধুওৱা অনুষ্ঠান আগবেলা ১১-১২ বজাৰ ভিতৰত শেষ হয় আৰু ভাল ধুওৱা অনুষ্ঠানটো পিছবেলা ১-২ বজাৰ পৰা আৰম্ভ হৈ সন্ধিয়া শেষ হয়। কিন্তু বৰ্তমান চুৱা ধুওৱা অনুষ্ঠানটো এটা বেলাতে সামৰা হয় যদিও ভাল ধুওৱা অনুষ্ঠানটো বৰবিয়াৰ দৰে গোটেই দিন জুৰি চলি থাকে। আজিকালি তোলনি বিয়া খাবলৈ মানুহ সন্ধিয়া বা ৰাতিও অহা পৰিলক্ষিত হয়।

তোলনি বিয়াৰ সময়ৰ লগে লগে বিয়া পতা স্থানৰো পৰিৱৰ্তন ঘটিছে। আগতে তোলনি বিয়াখন নিজৰ ঘৰৰ চোতালতে পতা হৈছিল। তোলনি বিয়াখনৰ বাবে কইনাঘৰৰ চোতালখনেই উপযুক্ত স্থান আছিল। আহল-বহল চোতালখনত নিমন্ত্ৰিত আয়তীসকলৰ বাবে ঢাৰি-কঠ পাৰি দিয়া হৈছিল। পুৰুষে অংশগ্ৰহণ নকৰে যেতিয়া মহিলাখিনি বা ছোৱালীখিনি য'ত যেনেকৈ পাৰে বহিছিল। চোতালত বহুৱাই লৈ কইনাজনীক সজোৱা, জনমি লোৱা, মাহ-প্ৰসাদ বিতৰণ কৰা প্ৰভৃতি কামবোৰ সুকলমে কৰা হৈছিল। চাহ জলপানৰ ব্যৱস্থাও

চোতালতে বা ঘৰৰ চৌহদৰ এঠাইত কৰা হৈছিল আৰু অলপ অলপকৈ আয়তীসকল বা উপস্থিতসকলক উঠাই নি আপ্যায়নৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছিল। কিন্তু বৰ্তমান গ্ৰামাঞ্চলতো চোতালৰ পৰিসৰ কমি আহিল। আনহাতে ভাল তোলনি বিয়াখনৰ আয়োজনৰ পৰিসৰ বৃদ্ধি পালে। এতিয়া কাষৰ ঘৰৰ চোতালো ব্যৱহাৰ কৰিব লগীয়া অৱস্থা হয়। চহৰাঞ্চলত এতিয়া বিবাহ ভৱন, হোটেল আদি ভাড়া লৈ তোলনি বিয়া পতাৰ প্ৰৱণতা বৃদ্ধি পোৱা দেখা গৈছে। তোলনি বিয়া পতা স্থানৰ পৰিৱৰ্তনে বিয়াখনৰ আয়োজনৰ ব্যয়বহুলতাকে প্ৰতিপন্ন কৰে।

৫.০১.৪ বিয়াগীত পদৰ পৰিৱৰ্তন ঃ

অসমীয়া বিবাহ অনুষ্ঠানৰ অন্যতম আকৰ্ষণ বিয়াগীতসমূহ। তোলনি বিয়াত পৰ্যায়ক্ৰমে গোৱা গীতবোৰে পুৰোহিতৰ দৰে কাম কৰি আহিছিল যদিও বৰ্তমান তোলনি বিয়াত গীত গোৱাৰ পৰম্পৰা কমি আহিছে। নৱপ্ৰজন্মৰ মাজত মৌখিক ভাৱে চলি অহা বিয়াগীতবোৰৰ প্ৰতি অনীহাই ইয়াৰ মূল কাৰণ। নতুন প্ৰজন্মৰ বোৱাৰী বা ছোৱালীবোৰে বিয়াগীত বা বিয়ানামৰ চৰ্চাৰ প্ৰতি বৰ বিশেষ আগ্ৰহ প্ৰদৰ্শন নকৰা হ'ল। যাৰ ফলত গ্ৰামাঞ্চলতো নতুনকৈ বিয়াগীত গাব পৰা জীয়ৰী বোৱাৰীৰ সংখ্যা কমি আহিছে। পুৰণি চামৰ উৎসাহ-উদ্দীপনাত তোলনি বিয়াত বিয়াগীত গোৱা হয় যদিও তেওঁলোকক সহযোগ কৰা সংগীৰ অভাৱ বাৰুকৈয়ে দৃষ্টিগোচৰ হয়। এতিয়া গাওঁ-চহৰ সকলোতে বিয়াগীতবোৰ অডিঅ' মাধ্যমত উপলব্ধ হোৱাৰ বাবে মুখ পৰম্পৰাৰে সংৰক্ষণৰ ধাৰণাটো সলনি হৈছে। এতিয়া তোলনি বিয়া এখনত মিউজিক চিষ্টেমত বিভিন্ন বাদ্য সংগত কৰি গোৱা বিয়াগীতে ৰজনজনাই থাকে।

'বৰবিয়া' আৰু 'তোলনি বিয়া'ৰ গীতৰ কথাবস্তুৰ মাজত পাৰ্থক্য আছে। পানী তুলিবলৈ যোৱা আৰু গা ধুৱাই থাকোঁতে গোৱা গীতবোৰৰ মাজত কিছু সাদৃশ্য থাকিলেও আন সময়ত গোৱা গীতবোৰৰ মাজত পাৰ্থক্য পৰিলক্ষিত হয়। কিন্তু এতিয়া কেছেটৰ জৰিয়তে বজাই থকা গীতবোৰৰ মাজত কোনো পাৰ্থক্য বিচাৰি পোৱা নাযায়। বৰবিয়া বা তোলনি বিয়াত বজোৱা গীতবোৰ একে ধৰণৰ, ইয়াত তোলনি বিয়াৰ লগত সংগতি থকা গীত বিচাৰি পোৱাই টান। অৱশ্যে তাৰ মাজতো গ্ৰামাঞ্চলৰ আয়তীসকলৰ কিছুসংখ্যকে নতুনকৈ এই বিয়াগীতবোৰ পুনৰুদ্ধাৰ আৰু পৰিবেশনত গুৰুত্ব দিয়া দেখা যায়। বৰ্তমান বিয়াগীতবোৰ

বাদ্য সংগতেৰে বাণীবদ্ধ ৰূপত গোৱা হয় বাবে ইয়াৰ স্বকীয়তা আৰু গাম্ভীৰ্যতা বহু পৰিমাণে লোপ পোৱা দেখা গৈছে।

খিচাগীত বা নিন্দাগীতৰ মাজেৰে যি নিৰ্দোষ ধেমালি কৰা হৈছিল, তাৰো এতিয়া উমঘাম নোহোৱা হৈছে। নিন্দাগীতৰ মাজেৰে কইনাঘৰীয়া বা দৰাঘৰীয়াক তথা কইনাৰ অত্মীয়স্বজনক জোকাই যিবোৰ ধেমালি কৰা হৈছিল সেইধৰণৰ ধেমালি এতিয়া তোলনি বিয়াৰ মাজত দেখা নাযায়।

৫.০১.৫ বিয়াঘৰৰ সাজ-সজ্জাৰ পৰিৱৰ্তন ঃ

তোলনি বিয়া এখনৰ বাবে বিশেষ সাজ-সজ্জাৰ প্ৰয়োজন নাথাকে। মুকলি চোতালত চুৰা ধুওৱা পৰ্ব হ'লে আগবেলা আৰু ভাল ধুওৱা হ'লে দুপৰীয়া একমান বজাৰ পৰা অনুষ্ঠানটো অনুষ্ঠিত কৰা হয়। কোনো কোনোৱে চোতালত চাৰিটা বাঁহৰ খুঁটা পুতি ওপৰত বাঁহ ফালি দি তাত কলপটুৰা পেলাই এখন ৰভাৰ ব্যৱস্থা কৰে যদিও এই বিয়াত ৰভাৰ প্ৰয়োজন নাই। কিন্তু বৰ্তমান তোলনি বিয়া এখনত জাকজমক আয়োজনৰ পয়োভৰ ঘটিছে। *'আধুনিকতাৰ প্ৰেক্ষাপটত অসমীয়া লোক সংস্কৃতিৰ পৰিৱৰ্তন'* শীৰ্ষক প্ৰবন্ধত দীপামনি হালৈয়ে বৰবিয়াৰ পৰিৱৰ্তন সম্পৰ্কে যি মতামত আগবঢ়াইছে সেই কথাই তোলনি বিয়াৰ ক্ষেত্ৰতো প্ৰযোজ্য। তেওঁ অসমীয়া বিবাহ অনুষ্ঠানৰ পৰিৱৰ্তন সম্বন্ধে লিখিছে— *"আধুনিকতাই স্পৰ্শ কৰা অসমীয়া সমাজত সজা ৰভা গুচি টেন্ট হাউচৰ সামগ্ৰীৰে পেণ্ডেল হ'ল। বাসগৃহত বিবাহ অনুষ্ঠিত নহৈ 'বিবাহ ভৱন'তহে বিবাহ অনুষ্ঠিত হ'বলৈ ধৰিছে। ঢৰা পৰা ঠাইকণ ৰঙা-নীলা প্লাষ্টিকৰ চকীয়ে দখল কৰাৰ দৰে কলপাতখিলাৰ স্থান লৈছে কাগজৰ প্লেটে।"*[৪] চহৰ বা গাঁও দুয়োঠাইতে এতিয়া টেন্ট হাউচৰ ৰংচঙীয়া বস্তুৰেহে তোলনি বিয়াৰ ৰভা সজোৱা হয়। ৰাতিলৈ আলহী অতিথিৰ আগমন ঘটি থকাৰ বাবে এতিয়া ৰভাথলিত জাকজমকীয়া পোহৰৰো সুব্যৱস্থা কৰা হয়।

৫.০১.৬ খাদ্যসম্ভাৰৰ পৰিৱৰ্তন ঃ

আগতে তোলনি বিয়াত নিমন্ত্ৰিত অতিথিক খুৱাবলগীয়া খাদ্যৰ কথা ভাবিবলগীয়া নাছিল। কাৰণ অতিথিসকলক চাহ বিস্কুট বা বুণ্ডিয়া-ভুজিয়াৰ সৰু একোটা টোপোলাৰে আপ্যায়ন কৰিলেই হৈছিল। এটা সময়ত তোলনি বিয়াত পিঠাগুড়িৰ লগত গাখীৰ বা পানী

আৰু গুড়ৰ জলপান খাবলৈ দিয়া হৈছিল। সামৰ্থ্য থকাসকলে কোমল চাউল, চিৰা-দৈৰ জলপানৰ ব্যৱস্থাও কৰিছিল। প্ৰসাদৰ বাবে বুট-মুগ, মাটি-মাহ আৰু আখৈৰ প্ৰয়োজন হৈছিল। গাঁৱলীয়া সমাজৰ ছোৱালীৰ অভিভাৱকৰ কাৰণে এই বস্তুখিনি গোটোৱাটো বিশেষ চিন্তাৰ কাৰণ নাছিল। কিন্তু লাহে লাহে তোলনি বিয়াখনৰ আয়োজনো বৰ বিয়াৰ দৰে কৰাৰ প্ৰথা এটা আৰম্ভ হোৱাত খাদ্য তালিকাখনলৈও বিপুল পৰিৱৰ্তন আহিল। তোলনি বিয়াত মাহ-প্ৰসাদ বা আখৈৰ ব্যৱহাৰ কেৱল নিয়মৰ বাবেহে কৰা হ'ল। বৰ্তমান তোলনি বিয়াত লুচী-তৰকাৰী, পায়স বা ভাত মাছ-মাংস আৰু পোলাওয়ে নতুনকৈ স্থান লাভ কৰিলে। স্বচ্ছল লোকসকলৰ বাবে তোলনি বিয়াখনৰ নামত খৰছ কৰাটো এটা নতুন উৎসৱত পৰিণত হৈছে। দীপামণি হালৈয়ে উল্লেখ কৰিছে — ***"তোলনি বিয়া বা শান্তি বিয়া*** *আগেয়ে সীমিত অংশগ্ৰহণকাৰী উৎসৱ আছিল। অৰ্থাৎ অনুষ্ঠানটো কেৱল মহিলাসকলৰহে আছিল। কিন্তু আজিকালি এই বিয়াখনো বৰবিয়াৰ দৰেই খৰচ কৰি পতা হ'ল আৰু পুৰুষ মহিলা উভয়ে সমানে সেই বিয়া খাবলৈ যোৱা হ'ল। এই বিয়াক 'বৰ বিয়া'ৰ দ্বিতীয় সংস্কৰণ বুলিব পাৰি, মাথোঁ বৰ বিয়াৰ দৰাজনহে নাথাকে ইয়াত। বাকী খুওৱা বুওৱা, উপঢৌকন আদিৰ আড়ম্বৰতা বৰ বিয়াৰ সমানেই।"*[৫] এই বিয়াখনৰ খাদ্যসম্ভাৰৰ পৰিৱৰ্তনে সাধাৰণ শ্ৰেণীৰ অভিভাৱকসকলক দুশ্চিন্তাত পেলোৱাৰ দৰে হৈছে। তদুপৰি তোলনি বিয়াত চাহ-পানীৰে আপ্যায়ন কৰাৰ সময়ৰ যি আন্তৰিকতা ভৰা আতিথ্য লাভ কৰা হৈছিল, বৰ্তমান সেই আতিথ্যও নোহোৱাৰ দৰে, নিমন্ত্ৰিত অতিথিসকলৰ গৃহস্থই আথে বেথে মাতি নি খুউৱাৰ পৰিৱৰ্তে বহুতে ভাৰাতীয়া লোকক খুওৱা বুওৱাৰ দায়িত্ব এৰি দিয়ে। তদুপৰি 'বুফে চিষ্টেম'ৰ প্ৰচলনৰ ফলত বহু বিয়াত হাতত থাল লৈ থিয়ৈ থিয়ৈ খাবলগীয়া অৱস্থাও হয়, যাৰ ফলত কিছুসংখ্যক লোকে বিয়া খাবলৈ গৈ অস্বস্তিত পৰাও দেখা যায়।

৫.০১.৭ সাজপাৰ আৰু আ-অলংকাৰৰ পৰিৱৰ্তন ঃ

বিশ্বায়নে অনা বস্তুবাদী বজাৰখনে সাজসজ্জা আৰু আ-অলংকাৰৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰভূত পৰিৱৰ্তন অনা পৰিলক্ষিত হয়। সাধাৰণতে তোলনি বিয়াৰ কইনাজনীৰ কাৰণে বিশেষ সাজপাৰৰ প্ৰয়োজন নহয়, মাকে ঘৰতে তাঁতত বৈ সাজু কৰি ৰখা কাপোৰকেই বিয়াৰ কইনাক পিন্ধোৱা হয়। ঘৰৰ আৰ্থিক অৱস্থা ভাল হ'লে কোনোৱে বজাৰৰ পৰা এসাজ পাট-মুগাৰ

কাপোৰ আনি দিয়ে যদিও এয়া বাধ্যতামূলক নহয়। দৰাপক্ষ হৈ অহাসকলে ঘৰত থকা পুৰণি পাটৰ সাজ এযোৰ লৈ আহি কইনাক পিন্ধাই আৰু উভতি যোৱাৰ সময়ত বা পিছদিনা কাপোৰসাজ উভতাই লৈ যায়। অৱশ্যে দৰাপক্ষৰ সামৰ্থ্য থাকিলে দুই এজনে বজাৰৰ পৰা কিনি অনা এসাজ কাপোৰ ছোৱালীজনীক দিয়ে। কিন্তু বৰ্তমান তোলনি বিয়াৰ কইনাক পিন্ধোৱা কাপোৰ সাজ বৰবিয়াৰ কইনাৰ দৰে পাটৰহে অনা হয়। দৰাপক্ষইও পাটৰ নোৱাৰিলেও ভাল এসাজ কাপোৰ কইনাৰ বাবে লৈ আহে।

আ-অলংকাৰৰ ক্ষেত্ৰখনলৈ মন কৰিলে দেখা যায় যে তোলনি বিয়াৰ কইনাজনীক পিন্ধোৱা গামখাৰু বা মুঠিখাৰু কাৰোবাৰ পৰা খুজি অনা হয় নতুবা কইনাৰ খুড়ীয়েক-মাক-বৌয়েকহঁতৰ পুৰণি অলংকাৰকে দিয়া হয়। কিন্তু বৰ্তমান কইনা সজাবৰ বাবে নতুন আৰ্হিৰ আ-অলংকাৰ বিচাৰি অনাৰ নিয়ম হ'ল। বৰ্তমান বিশেষভাবে চাহিদা থকা সোণপানী চৰোৱা অসমীয়া গহনা কিনি আনি কইনাক পিন্ধোৱা হয়। কোনো কোনোৱে তোলনি বিয়াত কইনাজনীক সোণৰ গহণা-গাঁঠিৰিও পিন্ধায়। বৰবিয়াৰ দৰে তোলনি বিয়াৰ এখনৰ বাবেও আ-অলংকাৰ, কাপোৰ-কানিৰ বজাৰ আগতেই কৰাৰ পৰম্পৰা এটা গঢ়ি উঠিছে।

প্ৰসাধন সামগ্ৰীৰ ক্ষেত্ৰতো প্ৰভূত পৰিৱৰ্তন লক্ষ্য কৰা হয়। কইনাজনীক এতিয়া সাধাৰণ স্নো-পাউদাৰ, সেন্দূৰ তথা কাজলৰ ফোঁটেৰে সজোৱা নহয়। বজাৰত পোৱা বিভিন্ন ধৰণৰ প্ৰসাধন সামগ্ৰীৰে চকুত লগাকৈ তোলনি বিয়াৰ কইনা সজোৱা হয়। কইনা সজাবৰ বাবে 'বিউটি পাৰ্লাৰ' পৰা যথেষ্ট টকা খৰচ কৰি 'বিউটিচিয়ান' অনাৰ এটা নতুন ধাৰাৰ প্ৰচলন হোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে।

৫.০১.৮ উপহাৰ প্ৰদানৰ পৰিৱৰ্তন ঃ

বৰ্তমান যুগত তোলনি বিয়াত উপহাৰ দিয়াটো এটা এৰাব নোৱাৰা অংগৰ দৰে হৈ পৰিছে। এটা সময় আছিল, যেতিয়া তোলনি বিয়াত কইনাক উপহাৰ দিব লাগিব বুলি কোনো কথা নাছিল। নিমন্ত্ৰিত অতিথিসকলে বটাত মাহ-প্ৰসাদ আৰু সৰু সৰু খৰাহীত আখৈ লৈ বিয়াঘৰলৈ আহিছিল। এই মাহ-প্ৰসাদ আৰু আখৈবোৰ গৃহস্থই নিজে যোগাৰ কৰা মাহ-প্ৰসাদ আৰু আখৈৰ লগত লগ কৰি নিমন্ত্ৰিতসকলক ভগাই দিছিল। এনেদৰে ৰাইজে বিয়াখন পতাত হাত উজান দিছিল বুলি ক'ব পাৰি। নিকটাত্মীয় কোনো কোনোৱে মাহ-প্ৰসাদ বা

আখৈৰ লগতে ছোৱালীজনীৰ কাৰণে ঘৰতে বোৱা এসাজ কাপোৰ বা চাদৰ এখন আনিছিল। কিন্তু বৰ্তমান তোলনি বিয়াতো বৰবিয়াৰ দৰেই কাপোৰৰ পৰা আৰম্ভ কৰি অন্যান্য সামগ্ৰী উপহাৰ দিয়াৰ এটা নতুন পৰম্পৰাৰ সৃষ্টি হৈছে। আৰ্থিকভাৱে স্বচ্ছলসকলে ছোৱালীজনীক সোণৰ গহনাও উপহাৰ হিচাবে দিয়া দেখা যায়। বৰ্তমান এনে এটা অৱস্থাৰ সৃষ্টি হৈছে যে তোলনি বিয়া এখন খাবলৈ ওলাওঁতে বহুতে উপহাৰৰ খৰছৰ কথাটোও চিন্তা কৰি পিছ হুহকিব লগা হয়।

৫.০১.৯ সা-সজুলি তথা বয় বস্তুসমূহৰ পৰিৱৰ্তন ঃ

তোলনি বিয়াত ব্যৱহৃত সামগ্ৰীবোৰৰ ভিতৰত কাপোৰ থোৱা বেতৰ জপা, জননি থোৱা জপা, কাঁহৰ বটা, খৰাহী প্ৰভৃতি বস্তুবোৰ অতি প্ৰয়োজনীয় বুলি ক'ব পাৰি। কিন্তু বৰ্তমান বিয়াত এই সামগ্ৰীবোৰৰ ব্যৱহাৰ প্ৰায় নোহোৱাই হৈছে। কাপোৰ থোৱা জপাৰ প্ৰচলন আজিৰ পৰা প্ৰায় বিশ বছৰ মান আগৰে পৰা নোহোৱা হৈছে, জননি থোৱা জপাটো অৱশ্যে গ্ৰামাঞ্চলত এতিয়াও প্ৰচলন আছে। মাহ-প্ৰসাদ আৰু আখৈ থবলৈ বাহঁৰ খৰাহীৰ ঠাইত বজাৰত পোৱা ষ্টিল বা প্লাষ্টিকৰ তৈয়াৰী সামগ্ৰীৰ অধিক প্ৰচলন দেখা যায়। তদুপৰি কাঁহৰ বটাৰ সলনি পিতল বা ষ্টিলৰ বটা, শৰাই আদিৰ ব্যৱহাৰ অধিক হ'বলৈ ধৰিছে।

গা ধুৱাই উঠি চোতালত কইনাজনীক বৰপীৰাত বহুওৱাৰ নিয়ম। বৰ্তমান এই নিয়মৰো পৰিৱৰ্তন ঘটিছে। কইনাক গা ধুৱাই ঘৰৰ ভিতৰত সজাই পৰাই আনি বৰবিয়াৰ কইনাৰ দৰে ফুল আদিৰে সজোৱা চকী বা বিচনাত বহুৱাই ৰখা হয়।

বিয়াত মাহ-প্ৰসাদ, চাহ বা আন জলপান খাবলৈ ব্যৱহাৰ হোৱা কলপাত, কলপটুৱাৰ চতি বা দোনাৰ ব্যৱহাৰ নোহোৱা হৈছে। তাৰ পৰিৱৰ্তে বজাৰত সহজতে পোৱা ডিচ্‌পজিবল কাপ-প্লেট, গিলাচ আৰু থালৰ ব্যৱহাৰ হ'বলৈ ধৰিছে।

তামোল-পাণৰ ব্যৱহাৰো কমি আহিছে। বজাৰত পোৱা ৰং বিৰঙৰ মচলাৰ পেকেট বা চফ গুটিহে মুখশুদ্ধিৰ বাবে বিয়াত দিয়াৰ নিয়ম প্ৰচলন হৈছে।

৫.০১.১০ নিৰ্দোষ ধেমালিৰ পৰিৱৰ্তন ঃ

নাৰীকেন্দ্ৰিক লোকাচাৰ হিচাবে তোলনি বিয়াত নাৰীসকলে নিঃসংকোচে আৰু মুকলিমনেৰে অংশগ্ৰহণ কৰিব পাৰে। এদিনৰ বাবে তেওঁলোকে বিয়াঘৰৰ চোতালখনক

অনাবিল আনন্দ স্ফূৰ্তিৰ স্থান হিচাবে নিৰ্বাচন কৰে। তোলনি বিয়াৰ কইনা ধুৱাই থকাৰ পৰা বিয়াখন শেষ নোহোৱালৈকে আয়তীসকলে কৰা নিৰ্দোষ ধেমালিবোৰে বিয়াঘৰত এক আমোদজনক পৰিৱেশৰ সৃষ্টি কৰে। তোলনি বিয়াত চুৱা গা ধুৱাওতে ধুৰেতীক নুচুৱাকৈয়ে ডিঙিত দলিয়াই দি হ'লেও শামুকৰ খোলা বা গছৰ পাতেৰে তৈয়াৰ কৰা মালা পিন্ধাই দিয়া, ভঙা ছাটি বা ভঙা জাপি মূৰত ধৰা আদি ধেমালিৰ এটা অংশ আছিল। ভাল তোলনিখনতো এনদেৰে মালা পিন্ধেৰা হয়। তোলনিত কইনা বহোঁতে জননি লোৱা পৰ্বখিনি উপভোগ কৰিবলৈ যেন উপস্থিত সকলোৰে বাট চাই থাকে। জননি লবলৈ অহাজনীক পীৰাত বহিবলৈ দি পীৰাৰ তলত ঘটীৰে পানী ঢালি দিয়া হয়। জননি লৈ থকাৰ মাজতে বা জননি লোৱা পৰ্ব শেষ হ'লে হঠাতে পীৰাখন আঁতৰাই তেওঁক পানীত চোঁচৰাই অনা হয়। বোকাৰে লুতুৰি-পুতুৰি চেহেৰাৰ মানুহগৰাকীক দেখি বিয়াঘৰত হাঁহিৰ ৰোল উঠে। আনহাতে ইজনীয়ে সিজনীক মুখত পিঠাগুড়ি, সেন্দূৰ ঘঁহাই দিয়া, বয়সস্থ মহিলাই পুৰুষৰ সাজ পিন্ধি চকীত বহি ছোৱালীৰ গণনা কৰাৰ অভিনয় কৰা প্ৰভৃতি ধেমালিৰ অংশবোৰ এতিয়া বিয়াঘৰৰ পৰা হেৰাই গ'ল। এইখিনিতে উল্লেখ কৰিব পাৰি যে এতিয়াও বহু গাঁৱত সত্তৰোৰ্ধৰ মহিলাসকলে ওখ আসনত বহিবলৈ টান পায়, তেওঁলোকে সদায় চাপৰ আসনতে বহি ভাল পায়। গতিকে কোনোদিনে চকীত নবহা মানুহ এগৰাকী পুৰুষৰ সাজেৰে চকীত বহাৰ লগে লগেই সকলোৰে হাঁহিৰ খোৰাক বিচাৰি পায়।

বৰ্তমান তোলনি বিয়াত এনেধৰণৰ ধেমালিবোৰ একেবাৰেই নোহোৱা হৈছে বুলি কব পাৰি। অৱশ্যে ইজনীয়ে সিজনীক পিঠাগুড়ি ঘঁহি দি কৰা ধেমালিবোৰ গ্ৰামাঞ্চলত একেবাৰে হেৰাই যোৱা নাই। ভিতৰুৱা গাওঁসমূহত দুই এঠাইত অন্যান্য ধেমালিবোৰো কৰা হয় যদিও ই এটা সীমাবদ্ধতাৰ মাজত থাকে। খিচাগীতসমূহৰ মাজেৰে কৰা ধেমালিবোৰে নোহোৱা হ'ল, কাৰণ নতুন প্ৰজন্মই বিয়াগীত গাবলৈ আগ্ৰহ নকৰে।

তোলনি বিয়াৰ নিৰ্দোষ ধেমালি অৱলুপ্তিৰ কাৰণ হিচাপে কেইটামান কথা উল্লেখ কৰিব পাৰি। প্ৰথমতে, তোলনি বিয়াখনত পুৰুষৰ অংশগ্ৰহণৰ বাধা-নিষেধ নোহোৱা হ'ল, ইচ্ছা কৰিলে বিয়াখনত পুৰুষেও অংশ ল'ব পাৰে। চুৱা গা ধুওৱা অনুষ্ঠানটো ঘৰৰ পৰিয়াল বা ওচৰ চুবুৰীয়াৰ মাজত সীমাবদ্ধ থাকিলেও পুৰুষ উপস্থিত থাকিব পৰা হ'ল। ইয়াৰ ফলত

নাৰীসকলে নিৰ্দোষ ধেমালি কৰা সুবিধাকণৰ পৰা বঞ্চিত হ'ল বুলি ক'ব পাৰি।

দ্বিতীয়তে, গৃহস্থ আৰু নিমন্ত্ৰিত আয়তীসকলৰ সাজ-পোছাকৰ পৰিৱৰ্তন। আগতে তোলনি বিয়াখনত গৃহস্থ তথা ওচৰ চুবুৰীয়াসকলে এসাজ ভাল কাপোৰ পিন্ধিছিল যদিও লেতেৰা হ'লে ধুই দিব পৰা ধৰণৰ আছিল। গতিকে বিয়াত পিঠাগুড়ি, বোকামাটি বা সেন্দূৰ লাগিলেও কাপোৰ সাজ লেতেৰা হোৱাৰ বাবে বিশেষ চিন্তা কৰিবলগীয়া হোৱা নাছিল। আজিকালি মহিলাসকলৰ সাজ-পোছাকলৈ এটা পৰিৱৰ্তনৰ ঢৌ আহিছে, ঘৰুৱা বা সমূহীয়া যি কোনো অনুষ্ঠানতে সকলোৱে নিজকে সজাই পৰাই উপস্থিত হ'বলৈ ভালপোৱা হ'ল। তোলনি বিয়া খাবলৈ অহা আলহী অতিথিসকলে বৰবিয়াত পিন্ধাৰ দৰে ভাল দামী কাপোৰ পিন্ধি আহি এনেধৰণৰ ধেমালিত ভাগ লোৱাৰ কথা ভাবিবই নোৱাৰে। তদুপৰি গৃহস্থ বা প্ৰতিবেশী মহিলা সকলেও বিয়াখনত সুন্দৰ সাজপাৰেৰে অংশ গ্ৰহণ কৰে। নিজৰ সাজপাৰক লৈ সচেতন নাৰীসকলে বিয়াখনৰ ধেমালিবোৰত ভাগ লৈ কাপোৰসাজ লেতেৰা কৰাৰ পক্ষপাতী নহয়।

নাৰী এগৰাকীৰ প্ৰসাধনৰ ক্ষেত্ৰতো অভূতপূৰ্ব পৰিৱৰ্তন আহি পৰিছে। বজাৰত পোৱা বিভিন্ন ধৰণৰ প্ৰসাধন সামগ্ৰীৰে সুন্দৰী ৰূপত নিজকে সজাই পৰাই বিয়া খাবলৈ অহা কোনোৱে ধেমালিত অংশ লৈ প্ৰসাধন নষ্ট কৰিবলৈ ইচ্ছা নকৰে। প্ৰসাধনৰ লগতে বিভিন্ন ডিজাইনৰ অসমীয়া অলংকাৰ পৰিধানো এটা নতুন ফেশ্বনত পৰিণত হৈছে। কাপোৰৰ সতে মিলাই অলংকাৰ পৰিধান কৰি আহি এঠাইত সুন্দৰকৈ বহি থকা আৰু বিয়াত আয়োজন কৰা খাদ্য গ্ৰহণ কৰি ঘৰলৈ যোৱাৰ বাবেহে ইচ্ছা প্ৰকাশ কৰে।

তৃতীয়তে কব পাৰি, অনীহা আৰু কৰ্মব্যস্ততা। নতুন প্ৰজন্মৰ মাজত তোলনি বিয়াত কৰা ধেমালিবোৰৰ গুৰুত্ব কমি আহিছে। এনেধৰণৰ ধেমালি কৰা বা ভাগ লোৱাত উৎসাহী লোকৰ অভাৱৰ বাবে এটা দিনৰ আমোদজনক কাণ্ড-কাৰখানাবোৰ বিয়াঘৰত নেদেখা হ'ল। কৰ্মব্যস্ততাৰ বাবেও মহিলাসকলে এনে ধৰণৰ ধেমালি কৰাৰ সময় উলিয়াব নোৱাৰা হ'ল। আগতে ঘৰুৱা কাম-বনত নিমজ্জিত মহিলাসকলৰ বাবে সামাজিক অনুষ্ঠানবোৰ হাঁহি স্ফূৰ্তিৰ এখন মঞ্চস্বৰূপ আছিল। কিন্তু আজিকালি গ্ৰামাঞ্চল বা চহৰাঞ্চলৰ সকলো মহিলাই বিভিন্ন কাম-কাজত ব্যস্ত থাকে। ব্যস্ততাৰ বাবে বিয়াঘৰত বহুত সময় দিব নোৱাৰাৰ বাবেও এনেধৰণৰ

নির্দোষ ধেমালিবোৰ কৰিবলৈ কোনোৰে আগ্ৰহ প্ৰকাশ নকৰে।

৫.০২ তোলনি বিয়াৰ প্ৰাসংগিকতা ঃ

লোকাচাৰসমূহে সমাজ এখনৰ ঐতিহ্য, পৰম্পৰা আৰু ইয়াৰ অন্তৰালত লুকাই থকা ধ্যান-ধাৰণাক প্ৰতিফলিত কৰে। পূৰ্বৰেপৰা অসমীয়া সমাজত চলি অহা তোলনি বিয়াখন অতীতৰ প্ৰেক্ষাপটত বিচাৰ কৰিলে এই বিয়াখন পতাৰ প্ৰয়োজনীয়তা আৰু সামাজিক দিশত ইয়াৰ তাৎপৰ্য অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ বুলি ক'ব পাৰি। চিকিৎসা বিজ্ঞানৰ দৃষ্টিত ঋতুস্ৰাৱৰ কাৰণ সম্বন্ধে ডাঃ নীলাক্ষি দেৱ চৌধুৰীয়ে উল্লেখ কৰিছে এনেদৰে— *"ঋতুস্ৰাৱ তথা স্ত্ৰী জননাংগৰ বিকাশ মুখ্যতঃ পিটুইটেৰি গ্লেণ্ডৰ পৰা নিঃসৰিত গণাড'ট্ৰফিন হৰমোন তথা ডিম্বগ্ৰন্থিৰ পৰা নিঃসৰিত ইষ্ট্ৰোজেন আৰু প্ৰজেষ্টেৰণ হৰমোনৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। এই হৰমোনৰ ক্ৰিয়াৰ ফলস্বৰূপে কিশোৰীৰ প্ৰজনন অংগ পৈণত হয়। ঋতুস্ৰাৱৰ আৰম্ভণিয়ে ইয়াকে সূচায় যে নাৰীৰ শৰীৰ এতিয়া গৰ্ভধাৰণৰ বাবে যোগ্য হৈ পৰিছে।"*[৬] গৰ্ভধাৰণৰ বাবে যোগ্য হৈ পৰা এগৰাকী কিশোৰীৰ শাৰীৰিক আৰু মানসিক পৰিৱৰ্তন গ্ৰাম্য নাৰীসকলে মন নকৰাকৈ থকা নাছিল। প্ৰথম ৰজঃ দৰ্শনৰ আকস্মিক, অপ্ৰত্যাশিত আৰু বিস্ময়কাৰী পৰিৱৰ্তনে কিশোৰী গৰাকীৰ মনত ভয়-শংকা, লাজ-সংকোচৰ ভাৰে আৱৰি ধৰাটো স্বাভাৱিক। এনে অৱস্থাত অশিক্ষিত চহা গ্ৰাম্য সমাজখনে ভৱিষ্যত জীৱনৰ বাবে পৰিপক্ক কৰি তোলাৰ প্ৰথম পদক্ষেপ হিচাবে প্ৰথম ঋতুস্ৰাৱ হোৱা সময়চোৱাক উপযুক্ত বুলি গণ্য কৰিছিল। বাৰ-তেৰ বছৰত গাভৰু হোৱা ছোৱালীজনীক আছুতীয়া কোঠা এটাত ৰাখি মাতৃ, চুবুৰীয়া তথা আত্মীয় অভিজ্ঞতাসম্পন্ন মহিলাসকলে সামাজিক তথা নৈতিক জ্ঞান দি অনানুষ্ঠানিক শিক্ষাৰ ব্যৱস্থা কৰিছিল।

ৰক্তস্ৰাৱ হৈ থকা অৱস্থাত ছোৱালীজনীৰ জিৰণিৰ একান্ত প্ৰয়োজন। কাম-বন কৰিলে বা ওলাই-সোমাই ফুৰিলে ছোৱালীজনীৰ ৰক্তস্ৰাৱ বেছি হ'ব পাৰে এই কথালৈ নাৰীসকলেই দৃষ্টি ৰাখে। সাধাৰণতে প্ৰথম তিনিদিন ৰক্তস্ৰাৱ অধিক হোৱাৰ সম্ভাৱনা থাকে। সেয়ে সেইকেইদিন ছোৱালীজনীক বেছি লৰচৰ নকৰাকৈ একেঠাইতে ৰখাৰ ব্যৱস্থা কৰা হয়। চাৰিদিনৰ দিনা গা ধুৱাই তেওঁক শুচি কৰি লোৱা হয়। যিহেতু গাঁৱলীয়া জীৱনত কিশোৰী এগৰাকীয়ে ঘৰুৱা ইটো-সিটো কামত হাত উজান দিবলগীয়া হয় সেয়ে এই চাৰিদিনৰ

জিৰণিয়ে ছোৱালীজনীক যথেষ্ট সকাহ দিয়ে। এই সম্পৰ্কে নীলাক্ষি দেৱ চৌধুৰীয়ে উল্লেখ কৰিছে এনেদৰে — *"ঋতুস্ৰাৱৰ সময়ছোৱাত শাৰীৰিকভাৱে বিশ্ৰাম লোৱা তথা মানসিকভাৱে নিশ্চিত আৰু প্ৰসন্নচিত্ত হৈ থকাটো জৰুৰী। এই সময়ত মানসিক উদ্বিগ্নতা, পৰিশ্ৰম, খেলা-ধূলা, দৌৰা, জপিওৱা তথা কঠিন কাম কৰা হানিকাৰক হ'ব পাৰে। সেয়ে ভাৰতীয় সামাজিক পৰম্পৰাত এই সময়ত বিশ্ৰামৰ পৰামৰ্শ দিয়া হয়।"*[৭] ভাৰতীয় সামাজিক পৰম্পৰাৰ অংশীদাৰ অসমীয়া সমাজেও এই সময়ক বিশেষভাৱে গুৰুত্ব দিয়াটো নিশ্চয় প্ৰাসংগিক।

গ্ৰাম্য সমাজখনে সদ্য গাভৰু কিশোৰীগৰাকীক যৌন শিক্ষা দিয়াৰ স্থান হিচাবে এই চাৰিদিনৰ সদ্ব্যৱহাৰ কৰিছিল। মাতৃগৰাকীয়ে আৰু খবৰ ল'বলৈ অহা চুবুৰীয়া তথা অভিজ্ঞতা থকা নাৰীসকলে কিশোৰী গৰাকীক এই পৰিৰৰ্তনত ভীতিবিহ্বল নহৈ সহজ আৰু স্বাভাৱিকভাৱে গ্ৰহণ কৰাৰ পৰামৰ্শ দিয়ে। যিহেতু এই সময়ৰপৰাই তেওঁ গৰ্ভধাৰণৰ ক্ষমতা লাভ কৰে, গতিকে এই বয়সত হ'ব পৰা ভুলবোৰ কেনে হ'ব পাৰে তাৰো ইংগিত এটা দিয়ে। বিশেষকৈ পুৰুষ ব্যক্তিৰপৰা গা বচাই ৰখাৰ পৰামৰ্শ দিয়া হয়। এই সময়ত শৰীৰত কেনে লক্ষণ বা পৰিৰৰ্তন হ'ব পাৰে তাকো কিশোৰী গৰাকীক বুজাই কোৱা হয়।

কন্যা সন্তান এটি লাহে লাহে ডাঙৰ হৈ যৌৱনপ্ৰাপ্ত হোৱাৰ লগে লগে বিবাহৰ উপযুক্ত হ'ল বুলি জাননী দিয়াটোও তোলনি বিয়াখনৰ উদ্দেশ্য বুলি কব পাৰি। স্ত্ৰী শিক্ষাৰ প্ৰতি গুৰুত্ব নিদিয়াৰ সময়ছোৱাত ছোৱালী গাভৰু হ'লেই বিয়া দিয়াৰ চিন্তা-চৰ্চা কৰা হৈছিল। বাৰ-তেৰ বছৰ বয়সত তোলনি হোৱা ছোৱালীজনীক বিবাহৰ উপযুক্ত হ'ল বুলি জনাই পৰোক্ষভাৱে ল'ৰাৰ সন্ধান কৰা হৈছিল। দৰাৰ সন্ধান কৰোতে ছোৱালীজনী গৰ্ভধাৰণৰ উপযুক্ত হোৱা কথাটোৱে প্ৰাধান্য পোৱাৰ কাৰণে তোলনি বিয়াখনৰ দ্বাৰা আওপকীয়াকৈ ছোৱালীগৰাকী উপযুক্ত হোৱা বুলি প্ৰমাণ দাঙি ধৰা হয়।

সামাজিক দায়বদ্ধতাৰ বাবেও তোলনি বিয়াখনৰ গুৰুত্ব আছে। এই সম্পৰ্কে বলীন কুমাৰ কোঁৱৰে আলোচনা প্ৰসংগত উল্লেখ কৰিছে — *"প্ৰথম ঋতুমতী হোৱা ছোৱালী এজনীৰ ক্ষেত্ৰত ঘৰখনৰ লগতে গাঁও আৰু সমাজৰ যথেষ্ট কৰিব লগা থাকে আৰু তেওঁৰ প্ৰতি দায়িত্বও বাঢ়ি যায়। তাতে তেওঁৰ মনত যথেষ্ট ভয়ভাৱৰ উদ্ৰেক হয়। মাক, বায়েক বা অন্যান্য সম্বন্ধীয় মহিলাসকলে তেওঁক বুজনি দিয়াৰ লগতে পৰিস্কাৰ পৰিচ্ছন্ন হৈ থকাৰ জ্ঞান*

*দিয়ে। **তোলনি বিয়া** পাতি আত্মীয়-কুটুম আৰু গঞা জ্ঞাতিক কালিলৈকে সৰু ছোৱালী হৈ থকা ছোৱালীজনী গাভৰু হ'ল বুলি জনাই দি একপ্ৰকাৰ এইটো কোৱা হয় যে তেওঁ গাভৰু হ'ল, গাঁও আৰু সমাজে এতিয়াৰ পৰা তেওঁৰ প্ৰতি সজাগ হোৱাৰ লগতে উপযুক্ত সন্মানৰ চকুৰে চাব লাগে। ই হ'ল এটা সামাজিক দায়িত্ব আৰু দায়বদ্ধতা। এতিয়াৰে পৰা তেওঁৰ সুৰক্ষাৰ প্ৰতি গাঁও আৰু সমাজখনৰ সকলোৱে গুৰুত্ব দিব লাগিব।"* [৮] তোলনি হোৱা ছোৱালীজনীৰ ভৱিষ্যত সুৰক্ষাৰ প্ৰতি ঘৰখনৰ লগত সমাজখনৰ এটা দায়িত্ব থাকে। সেয়ে বিয়াখনৰ জৰিয়তে সকলোকে জনাই দিয়া হয় যে সামাজিক দায়িত্ব আৰু দায়বদ্ধতাৰ পৰিচয় দাঙি ধৰি ছোৱালীজনীক সকলোৱে সুৰক্ষা প্ৰদান কৰিব লাগে।

তোলনি বিয়াখনৰ জৰিয়তে ছোৱালীজনীক সামাজিক দায়িত্ব, ভৱিষ্যতে কৰণীয় আৰু নিৰাপত্তাৰ কথাও জনাই দিয়া হয়। যৌৱনপ্ৰাপ্তিৰ পিছত সমাজত ছোৱালীজনীৰ আচৰণ কেনে হ'ব লাগে, ভৱিষ্যতে নিজক কেনেদৰে সুৰক্ষিত ৰাখিব লাগে তাকো শিকোৱা হয়। এই সময়ছোৱাতে ছোৱালীজনীক নৈতিক শিক্ষাও প্ৰদান কৰা হয়। এগৰাকী ছোৱালী মানেই ভৱিষ্যতে কাৰোবাৰ পত্নী, মাতৃ, শাহু বা আইতাৰ ৰূপত নিজকে পৰিৱৰ্তিত কৰিব লগা হয়। গতিকে এই দীঘল পথ পৰিক্ৰমাত নাৰী এগৰাকীৰ কাৰ্য, আচৰণ, ব্যক্তিগত তথা সামাজিক দায়িত্বৰ কথা বাৰ-তেৰ বছৰতে শিকোৱা হয়। তদুপৰি দৰাৰূপী কলগছৰ ধাৰণা এটাৰে ভৱিষ্যতৰ দৰা এজন যে তেওঁৰ বাবে গুৰুত্বপূৰ্ণ তাৰো ইংগিত এটি দিয়া হয়।

বাল্যবিবাহৰ সময়ত পতা 'শান্তি বিয়া' খনৰ গুৰুত্ব আছিল সৰ্বাধিক। কিয়নো তোলনি নৌহওঁতেই বিয়া হোৱা ছোৱালীজনীৰ প্ৰকৃত জীৱন আৰম্ভ হৈছিল তোলনি হোৱাৰ পিছত। বাল্যবিবাহ কৰাই থোৱা দৰাৰ পৰিয়ালে তেওঁলোকৰ ঘৰত কইনাঘৰৰ পৰা জননি লৈ আহিলেই গম পাইছিল যে ছোৱালীজনীৰ শান্তি হ'ল। খবৰটো পোৱাৰ পিছত 'শান্তি বিয়া' পাতি ছোৱালীজনীক একেবাৰে লৈ অহাৰ অধিকাৰ পাইছিল। সেয়ে বাল্যবিবাহৰ সমকালীন সমাজখনত তোলনি বিয়াখনৰ গুৰুত্ব যথেষ্ট আছিল।

অসমৰ মৌখিক সাহিত্যৰ চহকী পৰম্পৰাত বিয়াগীত পদসমূহৰ এখন সুকীয়া স্থান আছে। বৰবিয়া আৰু তোলনি বিয়া দুয়োখনতে বিয়াৰ কাৰ্যক্ৰমণিকাবোৰ চলি থাকোতে পৰ্যায়ক্ৰমে বিয়াগীত গোৱা হয়। তোলনি বিয়াত সদ্যযৌৱনা গাভৰু গৰাকীৰ লগত পালনীয়

ৰীতি-নীতি, লোকাচাৰ, লোকবিশ্বাস, নাৰী মনস্তত্ত্ব আৰু অসমীয়া সামাজিক জীৱনৰ যি আভাস পোৱা যায়, তাৰ পৰাই সমাজ বিৱৰ্তনৰ চিত্ৰখনো প্ৰতিফলিত হয়। সেইফালৰ পৰাও তোলনি বিয়াৰ গীত-পদৰ এক সুকীয়া তাৎপৰ্য আছে।

ব্যক্তিৰ ভাৱ-ভাষা, ৰীতি-নীতি, শিল্প-সাহিত্য, লোকাচাৰ তথা লোকবিশ্বাসমূহৰ মাজতেই এখন সমাজৰ সাংস্কৃতিক পৰিচয় নিহিত হৈ থাকে। সমাজ পৰিৱৰ্তনৰ লগে লগে এইবোৰৰ ৰংৰূপৰ পৰিৱৰ্তন ঘটে যদিও ই হেৰাই নাযায়। প্ৰত্যেক জাতিৰে এটা সুকীয়া সাংস্কৃতিক ঐতিহ্য থাকে আৰু ই উৎসৱ-অনুষ্ঠানৰ মাজেদি প্ৰৱাহিত হৈ থাকে। তোলনি বিয়াৰ মাজতো এই ঐতিহ্য সোমাই আছে যদিও লাহে লাহে আধুনিক শিক্ষাৰে শিক্ষিত লোকসকলে এই ঘটনাটোক নতুন দৃষ্টিভঙ্গীৰে চাবলৈ লৈছে। স্বাস্থ্যখণ্ডৰ প্ৰভূত উন্নতি, তথ্য-প্ৰযুক্তিৰ জৰিয়তে দেশ-বিদেশৰ লগত সংযোগ স্থাপনৰ সুব্যৱস্থা, শিক্ষাৰ প্ৰসাৰ, সকলো বস্তুকে যুক্তিৰে চালিজাৰি চাব পৰা মানসিক উৎকৰ্ষতাই তোলনি বিয়াৰ প্ৰাসংগিকতাক শিক্ষিত অভিভাৱসকলৰ ওচৰত কমাই তুলিছে। ৰানা মুকুট কেওঁটে কোৱাৰ দৰে — *"মাহেকীয়া হোৱাটো এটা স্বাভাৱিক প্ৰক্ৰিয়া। এই প্ৰক্ৰিয়াটোকে বিভিন্ন নিয়মৰ মাজেৰে এনেকুৱা কৰি পেলোৱা হয় যেন ই এটা নোহোৱা নোপোজা সাংঘাতিক ঘটনাহে। নিয়ম পালন নকৰিলে কিবা দায় দোষ লাগিব পাৰে বুলি মানুহে বিশ্বাস কৰে। ধুমধামেৰে বিয়া বাৰু পতাৰ নিচিনা বাহ্যিক আঁৰ-বেৰত সুমুৱাই স্বাভাৱিক প্ৰক্ৰিয়া এটাক অস্বাভাৱিক কৰি তোলাটো অনুচিত। এনে কথাই খাটে মাহেকীয়া হ'লৈ চুৱা বুলি মনা, পাকঘৰলৈ নোযোৱা, বস্তু নুচুৱা, ধৰ্মস্থানলৈ নোযোৱা আদি। আগৰ দিনত যেতিয়া ছেনিটেৰী পেড নাছিল তেতিয়া তেজ লগা কাপোৰ পিন্ধি ইফাল-সিফাল কৰাত অসুবিধা হোৱা বাবে কিছু প্ৰতিবন্ধকতা থকাৰ কথাটো সুকীয়া আছল। কিন্তু আজিকালি সেই দিন নাই।"*[৯] বৰ্তমান পৰিৱেশৰ প্ৰভাৱত কিশোৰী এগৰাকী দহ এঘাৰ বছৰ বয়সতে তোলনি হোৱা দেখা যায়। গতিকে শিক্ষিত অভিভাৱকে আগৰদৰে ছোৱালী এজনীক অস্বাস্থ্যকৰ পৰিৱেশত নাৰাখি পৰিস্কাৰ-পৰিচ্ছন্নভাৱে ৰখাত গুৰত্ব দিয়ে। অৱশ্যে পৰম্পৰা আৰু ঐতিহ্যক একেবাৰে এৰিব নিবচৰা গাঁৱলীয়া সমাজ তথা চহৰীয়া সমাজত কোনো কোনোৱে চাৰিদিন ছোৱালীজনীক আছুতীয়াকৈ ৰখাত গুৰুত্ব প্ৰদান কৰা দেখা যায়। খোৱা লোৱাৰ ক্ষেত্ৰতো বাধা-নিষেধ নামানি তেওঁক পুষ্টিকৰ আহাৰ প্ৰদান কৰা

হয়। এতিয়া তোলনি বিয়াৰ আচাৰ পদ্ধতি সলনি হৈছে, ঘৰতে কিছু এৰা ধৰাৰ মাজত বিয়াখনৰ আনুষ্ঠানিক নিয়ম পালন কৰা হয়। কিন্তু বৰ্তমানৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত আন লোকাচাৰসমূহৰ স্থান গৌণ হ'লেও ভালকৈ ধুওৱা তোলনি বিয়াখন জাকজমক আৰু ব্যয়বহুল আয়োজনেৰে পতাৰ এটা নতুন ঢৌ আহিছে। দৰাবিহীন, কিন্তু বৰবিয়াৰ দৰে বিশাল আয়োজনেৰে পতা তোলনি বিয়াখনৰ যি পৰিৱৰ্তন আহিছে, ই গাঁৱে-চহৰে সমানে বৃদ্ধি পোৱা দেখা গৈছে। ধনী লোকসকলে পতা এনে বিয়াৰ আয়োজনবোৰ দেখি মধ্যবিত্ত তথা দুখীয়া লোকসকলে নিজৰ জীয়ৰীৰ তোলনি বিয়াখনৰ বাবে ভাবিবলগীয়া হৈছে। বৰ্তমানৰ প্ৰেক্ষাপটত তোলনি বিয়াখন সৰ্বসাধাৰণৰ বাবে বব নোৱাৰা বোজা হৈ পৰিছে।

স্বাস্থ্যখণ্ডৰ উন্নতিয়ে তোলনি বিয়াৰ লগত জড়িত লোকবিশ্বাসসমূহো ভিত্তিহীন বুলি প্ৰতীয়মান কৰিছে। আগৰ দিনত বাৰ-তেৰ বছৰলৈ তোলনি নোহোৱা ছোৱালীজনীক লৈ ঘৰ এখনৰ সকলো সদস্য চিন্তিত হৈ পৰিছিল, এনে ক্ষেত্ৰত ভূত-প্ৰেত বা আন কাৰোবাৰ কু-প্ৰভাৱ পৰা বুলি ছোৱালীজনীক ডোল-মাদলি, তাবিজ আদি দি আত্মসন্তুষ্টি লাভ কৰিছিল। কিন্তু শিক্ষা আৰু স্বাস্থ্যখণ্ডৰ প্ৰতি সচেতন লোকসকলে ইয়াৰ কাৰণ যে হৰমোনজনিত সেই কথাটো বুজি পাই চিকিৎসকৰ কাষ চপা দেখা যায়। প্ৰথম ৰজঃদৰ্শন দেৰি হোৱাৰ কাৰণ আৰু ইয়াৰ প্ৰতিকাৰ সম্পৰ্কে নীলাক্ষি দেৱ চৌধুৰীয়ে উল্লেখ কৰিছে এনেদৰে — *"ডিম্বগ্ৰন্থি বা অন্য কোনো গৰ্ভাশয়গত বিকৃতিত ঋতুস্ৰাৱ কম হোৱা, কষ্টদায়ক হোৱা আদি কাৰণত হ'ব পাৰে। পোন্ধৰ-যোল্ল বছৰ বয়সলৈ ঋতুস্ৰাৱ নোহোৱাৰ কাৰণটো যোনিচ্ছদৰ দ্বাৰা যোনি মাৰ্গ সম্পূৰ্ণৰূপে বন্ধ হৈ থকাটোও হ'ব পাৰে। সাধাৰণ এটা অপাৰেচনৰ দ্বাৰা ইয়াক ঠিক কৰিব পৰা যায়। অত্যাধিক ৰক্তস্ৰাৱ হ'লে ৰক্তহীনতা, মূৰঘূৰণি, দুৰ্বলতা আদি লক্ষণে দেখা দিব পাৰে। এনে সকলোবোৰ অৱস্থাকে গুৰুত্বসহকাৰে লৈ স্ত্ৰীৰোগ বিশেষজ্ঞ চিকিৎসকৰ উচিত পৰামৰ্শ লোৱা আৱশ্যক। বিশেষকৈ মাতৃগৰাকীয়ে উপৰোক্ত যিকোনো ঋতুস্ৰাৱ সম্বন্ধীয় বিকাৰক সৰ্তকতাৰে নিৰীক্ষণ কৰি চিকিৎসকৰ ওচৰলৈ সন্তানক লৈ যাব লাগে যাতে এনে সমস্যাই আগলৈ গভীৰ ৰূপ ধাৰণ কৰিব নোৱাৰে।"*[১০] বৰ্তমান সচেতন সকলো মাতৃয়ে এই দিশটোৰ ওপৰত গুৰুত্ব প্ৰদান কৰি, ছোৱালীজনক তাবিজ, মন্ত্ৰপুত জাপ-জৰী দিয়াতকৈ চিকিৎসকৰ ওচৰলৈ নিয়া পৰিলক্ষিত হয়। গ্ৰাম্য সমাজলৈও চিকিৎসা সেৱাৰ বিস্তাৰ হোৱাত

আৰু বিভিন্ন বিনামূলীয়া চিকিৎসা সহজলভ্য হোৱাত মাতৃসকল জীয়ৰীৰ স্ত্ৰীজনিত যিকোনো সমস্যাত চিকিৎসকৰ ওচৰ চপা দেখা যায়।

একে ধৰণে যৌৱনপ্ৰাপ্তিৰ দিশলৈ কিশোৰসকলো আগবাঢ়ি যায়, কিন্তু কিশোৰসকলৰ ক্ষেত্ৰত এনেধৰণৰ দীঘলীয়া আৰু ৰাজহুৱা কোনো অনুষ্ঠান পতা নহয়। অৱশ্যে উপনয়ন, চুন্নত আদি এনেধৰণৰ অনুষ্ঠান যদিও ইয়াত লাজ-ভয়ৰ বিশেষ কাৰণ নাথাকে। কিশোৰী গৰাকীৰ দৈহিক গঠনৰ পৰিৱৰ্তনৰ লগত এই উৎসৱ জড়িত হোৱাৰ বাবে এনে ৰাজহুৱা অনুষ্ঠানত ভাগ ল'বলৈ ন প্ৰজন্মই অনিচ্ছা প্ৰকাশ কৰে। কিছুসংখ্যকে মানসিকভাৱে অপ্ৰস্তুত কিশোৰী এগৰাকীক লৈ এনেধৰণৰ অনুষ্ঠান পতাৰ প্ৰয়োজনবোধ নকৰে।

বৰ্তমান তথ্য প্ৰযুক্তিৰ যুগ। আমাৰ দেশৰ প্ৰত্যেকখন ৰাজ্যৰ লগত যোগাযোগৰ সু-ব্যৱস্থা হোৱাত পাৰস্পৰিক সাংস্কৃতিক দিশৰ লগতো মানুহৰ পৰিচয় ঘটিছে। মোবাইল ইন্টাৰনেট, WhatsApp প্ৰভৃতি মাধ্যমৰ জৰিয়তে অসমৰ নাৰী এগৰাকীয়ে প্ৰথম ৰজঃদৰ্শন হোৱাৰ সময়ত কি ধৰণৰ আচৰণ বা বিচাৰ কৰে সেয়া বাহিৰৰ মানুহে প্ৰত্যক্ষ বা পৰোক্ষভাৱে জানিব পাৰে। দেখা যায় যে ভাৰতৰ অনুন্নত ৰাজ্যসমূহৰ কিছুমান সম্প্ৰদায়ৰ মাজত এই অনুষ্ঠানটোৰ প্ৰচলন থাকিলেও প্ৰায়বোৰ ৰাজ্যতেই এই প্ৰাকৃতিক ঘটনাটোক লৈ কিশোৰী গৰাকীক অস্বস্তিত পেলোৱা ধৰণৰ কোনো অনুষ্ঠান পতা নহয়। গতিকে আন ৰাজ্যৰ লগত সম্পৰ্কিত লোকসকলেও বিষয়টো নতুনকৈ ভাবিবলৈ শিকি অনুষ্ঠানটোৰ যুক্তিযুক্ততা বিচাৰ কৰি চাব পৰা হৈছে। ঠিক সেইদৰে সৰু গাঁও এখনৰ ধাৰণাত পৰিণত হোৱা বিশ্বৰ আন আন উন্নত দেশতো অনুষ্ঠানটোৰ প্ৰাসংগিকতা যে প্ৰায় নাই, সেই কথা জনাৰ সুযোগ বহুতে লাভ কৰিছে। দেশ-বিদেশৰ সাংস্কৃতিক দিশবোৰৰ সতে পৰিচিত হোৱাৰ ফলস্বৰূপে তোলনি বিয়াৰ প্ৰাসংগিকতা লাহে লাহে কমি অহা পৰিলক্ষিত হৈছে।

তোলনি বিয়াৰ লোকাচাৰ আৰু তেওঁৰ ওচৰত উপস্থিত থকা লোকসকলৰ কথা-বাৰ্তাই কিশোৰী এগৰাকীৰ মনোজগতত কি ধৰণৰ প্ৰভাৱ পেলাব পাৰে সেই সম্পৰ্কে অনুৰাধা শৰ্মা পূজাৰীয়ে লাভ কৰা এগৰাকী কিশোৰীৰ এখন চিঠিৰ কথা উল্লেখ কৰিছে য'ত কিশোৰী এগৰাকীয়ে অনুভৱ কৰা হৃদয়ৰ মৰ্মবেদনাক প্ৰকট কৰিছে। প্ৰসংগৰ লগত সংগতি থকা বাবে চিঠিখন উল্লেখ কৰা হ'ল —*"তাই লিখিছিল.... মোৰ বয়সতকৈ দেৰিকৈ* ***শান্তি বিয়া***

হৈ গ'ল। শান্তি নোহোৱা বাবে চুবুৰীয়াই মোৰ কিবা বেমাৰ হোৱা বুলি আৰু লগতে 'লুকুৱাইছো' বুলি কৰা নানা মন্তব্যই মোক অতীষ্ঠ কৰি তুলিছিল। আমাৰ ঘৰত আনবোৰ ছোৱালীক কৰাৰ দৰে মোকো কইনা সজালে। শিৰত সেন্দূৰ দি কলপুলি এটাৰ লগত বিয়া পাতিলে। তদুপৰি বিয়াখনত যিবোৰ মন্তব্য বা ঠাট্টা-তামাচা হ'ল, সেইবোৰ সকলো মোৰ অশ্লীল যেন লাগিল। কালিলৈকে যি বন্ধুটোৰ সৈতে মই সংকোচবিহিনীভাৱে মিলামিছা কৰিছিলোঁ, 'লাজ' ৰ পৰ্দা এখন তাৰ আৰু মোৰ মাজত আহি পৰিল। বুঢ়ী মানুহবোৰে শিকালে মই ***গাভৰু হোৱা*** *কথাটো জনাজাত হ'ল, আৰু পুৰুষৰ পৰা সাৱধানে শৰীৰটোক ৰক্ষা কৰাৰ দায়িত্ব এতিয়া মোৰ নিজৰ, এজন স্বামীৰ হাতত মোৰ শৰীৰটো সমৰ্পণ নকৰালৈকে। গোটেই ঘটনাটোতে মোৰ বৰ লাজ লাগিছে। ই যদি এটা নাৰীৰ শৰীৰলৈ অহা স্বাভাৱিক পৰিৱৰ্তন, তেন্তে ইয়াক লৈ স্ফূৰ্তি তামচা কৰি আমাৰ চুবুৰীয়া ল'ৰাবোৰক জনোৱা হ'ল কিয়? আকৌ যদি জাননী দিলেই তেন্তে মোক নিজৰ দায়িত্ব নিজে লৈ ল'ৰাবোৰৰ পৰা সাৱধানে থাকিবলৈ কোৱা হ'ল কিয়? ৰাস্তাত, স্কুললৈ যাওঁতে কি ব্যৱহাৰ কৰিলা, কেয়াৰ ফ্ৰি নে হুইছপাৰ?' বুলি বদমাছ ল'ৰাই যেতিয়া মন্তব্য দিয়ে, তাৰ লজ্জা-অপমানৰ দায়িত্বও মই ল'ব লাগিব বুলি ডাঙৰ মানুহবোৰে কৈ নিদিলে কিয়? এই কথাবোৰ লৈ মই কেবাদিনো কন্দা-কটা কৰিলত বাইদেউৰে এখন চিঠি লেখিবলৈ ক'লে, আপোনালৈ, চিঠিখন লিখোতে বাইদেউৰে মোক সহায় কৰিছে....।"*[১১] এই চিঠিৰ উত্তৰ স্বৰূপে অনুৰাধা শৰ্মা পূজাৰীয়ে পুৰুষ শাসিত সমাজ ব্যৱস্থাত এনে ঘটনাৰে ছোৱালীজনী বিবাহৰ উপযুক্ত হ'ল বুলি পৰোক্ষভাৱে জনাই দিয়া ৰীতি অতীতৰে পৰা অসমীয়া সমাজত চলি আহিছে যেতিয়া এইবোৰ সতকাই এৰিব নোৱাৰি বুলি জনালে। কিন্তু ইয়াৰ লগত জড়িত উপৰোক্ত ধৰণৰ কথাবোৰ ঘৃণা কৰিবলৈ শিকা উচিত। এগৰাকী কিশোৰীক যদি এটা অনুষ্ঠানে আঘাত দিয়ে বা মনোকষ্ট দিয়ে বুলি অভিভাৱকে বা সমাজে অনুভৱ কৰে, তেনেহ'লে এনে অনুষ্ঠানৰ প্ৰাসংগিকতা নাই বুলিয়েই ক'ব পাৰি।

দৈৱজ্ঞৰ দ্বাৰা গণনা চাই যিবোৰ ফলাফল ঘোষণা কৰা হয় সেই ফলাফলবোৰে কিশোৰী গৰাকীৰ মনত বিৰূপ প্ৰভাৱ পেলাব পাৰে। কিয়নো ভাল ফলাফলৰ লগতে যিবোৰ বেয়া ফলাফলৰ কথা কোৱা হয়, সেইবোৰে কিশোৰীগৰাকীক অদূৰ ভৱিষ্যতে অমঙ্গল কৰিব

বুলি তেওঁৰ মনত এটা ধাৰণা সোমাই দি তাৰ প্ৰতিকাৰৰ উপায়ো দিয়া হয়। ভৱিষ্যতে হ'ব পৰা বিপদৰ আশংকাই কুমলীয়া মনত আঘাত দিয়াটো স্বাভাৱিক, ইয়াৰ ফলত কিশোৰীগৰাকীৰ মনস্তাত্বিক দিশত বেয়া প্ৰভাৱ পেলাব পাৰে।

বৰ্তমান চ'চিয়েল মিডিয়া বা অন্যান্য মাধ্যমত তোলনি বিয়াৰ প্ৰাসংগিকতা সম্পৰ্কে বিভিন্ন ধৰণৰ আলোচনা তথা বিৰ্তক চলি থকা দেখা যায়। উচ্চ শিক্ষিত নাৰী একাংশই এই বিয়াখনৰ প্ৰাংসগিকতা নুই কৰিলেও সাধাৰণৰভাৱে হ'লেও পৰম্পৰাক জীয়াই ৰখাৰ পোষকতা কৰে। বহুতে চাৰিদিন ছোৱালীজনীক স্বাস্থ্যসন্মতভাৱে ঘৰতে ৰাখি চাৰিদিনৰ দিনা ঘৰৰ মহিলাখিনিৰে গা ধুৱাই নিয়মটো কৰি থয়, পিছলৈ আৰু কোনো ৰাজহুৱা অনুষ্ঠানৰ আয়োজন নকৰে। কিছু সংখ্যকে একেবাৰেই নিয়ম-নীতি নকৰে, এইক্ষেত্ৰত কিশোৰী গৰাকীৰ পিতৃয়েও সহযোগ কৰে। আনহাতে বহুতে লোকাচাৰবোৰ পালনৰ পক্ষপাতী নহয় যদিও ঘৰত এটা অনুষ্ঠান পতাৰ ব্যৱস্থা কৰে। মুঠতে পৰিৱৰ্তিত ৰূপত হ'লেও তোলনি বিয়াখনৰ প্ৰচলন হৈ আছে।

তোলনি বিয়াত যি ধৰণৰ লোকাচাৰ পালনীয় আছিল বৰ্তমান সমাজ ব্যৱস্থাই তাক নুই কৰিলেও তাৰ অন্তৰালত যি ধাৰণা বা ভাৱ অনুভূতি আছে সেই সমূহ বৰ্তমানো অপৰিৱৰ্তিত ৰূপত আছে। গাঁও অঞ্চলত এই সময়ত প্ৰয়োজনীয় সাৱধানতা অৱলম্বন কৰিলেও পৰম্পৰাগত বিশ্বাস আৰু লোকাচাৰসমূহ পালন কৰা দেখা যায়। অৱশ্যে লোকাচাৰসমূহৰ পালনৰ পদ্ধতি বা স্বৰূপ বহুত পৰিৱৰ্তন হৈছে। সামাজিক লোকাচাৰ হিচাবে স্ত্ৰীসকলে পালন কৰা তোলনি বিয়াৰ ইতিবাচক দিশবোৰে ইয়াৰ প্ৰাসংগিকতা থকাটোৱে সূচায়, যদিও সময়ৰ পৰিৱৰ্তনৰ লগে লগে বিয়াখনৰ প্ৰাসংগিকতাক এটা ঘৰুৱা বা সামাজিক অনুষ্ঠান পতাৰ আহিলাস্বৰূপ হৈ পৰিছে। বৰ্তমান ই এটা অনুষ্ঠান পতাৰ মাধ্যম বা সুযোগ হিচাবেহে বহুতে গ্ৰহণ কৰা দেখা যায়। ক্ষেত্ৰ অধ্যয়নৰ সময়ত এটা কথা স্পষ্ট হৈছে যে বহুতেই বৰ বিয়াখন পাতিব পৰাৰ অনিশ্চয়তাৰ বাবে তোলনি বিয়াখন পাতি ওচৰ-চুবুৰীয়া, আত্মীয়স্বজন তথা বন্ধু-বান্ধৱক খুওৱাৰ এটা সুযোগ গ্ৰহণ কৰে। বহু অভিভাৱকৰ মতামতৰ পৰা আজিৰ নৱ প্ৰজন্মৰ ধ্যান-ধাৰণা, চিন্তা-চৰ্চাক যে তেওঁলোকে যথেষ্ট সন্মান কৰে সেইটো অনুধাৱন কৰিব পাৰি। পুত্ৰ সন্তানৰ দৰে কন্যাসন্তানৰ শিক্ষা-দীক্ষাৰ প্ৰতি সমানে গুৰুত্ব প্ৰদান

কৰাত সৰুৰে পৰা তেওঁলোকক প্ৰতিযোগীতামূলক পৃথিৱীত খোজ পেলাবলৈ শিকোৱা হয়। আজিকালিৰ ছোৱালী দেশ-বিদেশত সিঁচৰতি হৈ আছে, গতিকে পিতৃ-মাতৃয়ে তেওঁলোকৰ মতে বৰবিয়াখন পতাত অনিশ্চয়তাই দেখা দিয়ে, সেয়ে সৰু বিয়া বা তোলনি বিয়াতেই সকলো একগোট হোৱাৰ এটা পৰিকল্পনা কৰে।

তোলনি বিয়াৰ সপক্ষে-বিপক্ষে চলা যুক্তি তৰ্কৰ মাজতে বহুতে কন্যাসন্তানটোক অসমীয়া পৰম্পৰাৰ লগত চিনাকি কৰি দিয়াৰ উদ্দেশ্যেই বিয়াখন পতাৰ যুক্তি দৰ্শায়। আন এচামে ঘৰত আইতা-ককাকহঁতৰ সন্তুষ্টিৰ কাৰণেও বিয়াখন পতাৰ পোষকতা কৰে। উচ্চবৰ্ণৰ লোকসকলৰ মাজত যিসকলে ল'ৰাৰ উপনয়ন অনুষ্ঠান পাতি ভোজ-ভাতৰ আয়োজন কৰে তেওঁলোক কিছুমানেও এই বিয়াখনৰ সপক্ষে যুক্তি প্ৰদৰ্শন কৰা দেখা যায়। যিহেতু ল'ৰাৰ ক্ষেত্ৰত উপনয়নৰ দৰে অনুষ্ঠান এটা পাতি ৰাইজক আপ্যায়ন কৰা হয়, ছোৱালীজনীৰ ক্ষেত্ৰত এনে অনুষ্ঠান এটা নিশ্চয় পাতিব পাৰি। পুত্ৰসন্তান নথকাসকলে উপনয়ন পতাৰ সুযোগ নোপোৱাৰ বাবে তোলনি বিয়াখন ধুমধামেৰে পাতিব বিচাৰে বুলি মতামত ব্যক্ত কৰা লোকো ক্ষেত্ৰ অধ্যয়নৰ সময়ত পোৱা গৈছিল।

প্ৰসংগ টীকা ঃ

১) নবীনচন্দ্ৰ শৰ্মা ঃ *অসমৰ লোকসংস্কৃতিৰ আভাস,* পৃষ্ঠা-১০

২) নবীনচন্দ্ৰ শৰ্মা ঃ *অসমৰ লোকসাহিত্য,* পৃষ্ঠা-৬২৫

৩) উল্লিখিত ঃ পৃষ্ঠা-৬২৫

৪) দীপামণি হালৈ ঃ *আধুনিকতাৰ প্ৰেক্ষাপটত অসমীয়া লোক সংস্কৃতিৰ পৰিৱৰ্তন, অসম সাহিত্য সভা পত্ৰিকা,* তৃতীয় সংখ্যা, ডিচেম্বৰ,২০০৯, পৃষ্ঠা-১২-১৩

৫) উল্লিখিত ঃ পৃষ্ঠা-১৩

৬) নীলাক্ষী দেৱ চৌধুৰী ঃ *প্ৰথম ৰজোদৰ্শনত মাতৃৰ দায়িত্ব,* শৰৎ ৰাজখোৱা (সম্পাঃ), *স্বাস্থ্য আৰু দীৰ্ঘজীৱন,* নৱেম্বৰ,২০১৯, পৃষ্ঠা-৪০

৭) উল্লিখিত ঃ পৃষ্ঠা-৪০

৮) বলীন কুমাৰ কোঁৱৰ ঃ *মহিলাৰ ঋতুচক্ৰত আৱদ্ধ জীৱন,* প্ৰদীপ বৰুৱা (সম্পাঃ), *প্ৰান্তিক,* ১৬-৩০ চেপ্তেম্বৰ,২০১৯, পৃষ্ঠা-২৬

৯) ৰানা মুকুট কেওঁট ঃ *স্বাস্থ্য আৰু অন্ধবিশ্বাস* ঃ *প্ৰান্তিক,* ডিচেম্বৰ ১৬-৩১, ২০২০, পৃষ্ঠা-৩৪-৩৫

১০) নীলাক্ষী দেৱ চৌধুৰী ঃ *প্ৰথম ৰজোদৰ্শনত মাতৃৰ দায়িত্ব,* শৰৎ ৰাজখোৱা (সম্পাঃ), *স্বাস্থ্য আৰু দীৰ্ঘজীৱন,* নৱেম্বৰ,২০১৯, পৃষ্ঠা-৪০

১১) অনুৰাধা শৰ্মা পূজাৰী ঃ *ডায়েৰী,* পৃষ্ঠা-৭৬-৭৭